XXXIII. ÉVFOLYAM 9. SZÁM
1977. MÁRCIUS 3.

Ára: 1,80 Ft

Ludas Matyi

Sajdik Ferenc rajza

KEDVES LUDAS!

ROBBANTÁS

Megkopogtatta a sziklatömböt. Kemény volt, kérlelhetetlen. A családfő sóhajtott. Nehéz feladat lesz. Mérlegelte, mit tehet, mit csinálhat. Először baltát vett elő, később csákányt. A második suhintásnál mindkettő kicsorbult. Ezután elektromos betonmor-

zsoló következett. A sziklatömb makacsul állta az ostromot. Nincs más hátra — döntött a családfő —, robbantani kell. A család döbbenten állt. Robbantani? Hiszen az életveszélyes. — Akkor is megteszem —, mondta konokul a családfő és előkeresett a konyhaasztalfiókból egy gyújtókanócot. — Vigyázz — borult a nyakába a felesége —, életveszélyes. A családfő nem is hallotta a figyelmeztetést. Fejére húzta a védősisakot. A gyerekeket elküldte a közelből. A nagymama a szobájában imádkozott. Izgalmas pillanatok következtek. A gyújtózsinór lassan égett. A családfő óvatosan közelítette meg a sziklatömböt, elhelyezte a robbanóanyagot. A levegőt óriási robbanás rázta meg. A szomszédok összeszaladtak. A konyhaszekrény darabokra hullott, az edények összetörtek. A töltött káposzta szökőárként spriccelt a mennyezetre. A sziklatömb meg sem rezzent. Makacsul, konokul állta az ostromot. A családfő legyintett és azt mondta: — „Én nem kínlódom tovább, Lujza, főzd meg e nélkül a paprikáskrumplit." A feleség bólintott. A tömböt később visszatették a nylonzacskóba, amelyen ez a felirat állt: *párolt konyhasó.*

Bende Ibolya

A PALICSI SÁRTENGER

A gépkocsi valósággal kétéltűvé változott, ahogy a Palicsi utca (Aquincum mellett) sártengerében haladtunk. Amint kiszálltunk, bokáig süppedtünk a sárba.

A helybeliek elmondták: a Szentendrei út és a közeli lakótelep építése nagy útrombolással járt. A Palicsi utcán teherautók, erőgépek dübörögtek végig és tönkretették az utat. Az itt lakók panaszára a III. kerületi tanács azt a választ adta, hogy szanálási területen élnek, tehát építési engedély kiadása a környéken szünetel.

A helybeliek azonban nem építeni akarnak, hanem járható utat. Hogy az esetleg csak sok év múlva sorra kerülő szanálásig se kelljen oly sűrűn „szanálniok" a tengernyi sártól és portól használhatatlanná nyűtt cipőiket.

(f. i.)

JEGYVÁLTÓ KITALÁLÓS

Az 1-es számú metróvonalon (a millenneumi földalattin) ésszerű újítást vezettek be. Az állomásokon levő kalauzfülkék közül csak az egyik oldalon levőben ül valaki. A másik oldal fülkéjén felirat hirdeti, hogy „Jegyváltás a túloldali pénztárnál".

Ha az utas az „embertelen" pénztárnál megy le, és ott jegyet is szeretne váltani,

mert nem tudja, hogy már nem lehet, mehet vissza a föld fölé, ott átvergődhet a forgalmas Népköztársaság útján, majd a megváltott jeggyel vissza föl, át, és újra le. Jó, tudjuk, hogy egy kicsi mozgás mindenkinek kell, de éppen ott?

Talán nem okozna nagy fáradtságot a BKV-nak, ha ezeket a feliratokat legalább odafönt helyeznék el és az újítást a sajtóban, a rádióban s a tévében is közhírré tennék.

Urambocsá, hogy 1977-ben már gondolok ilyesmire, de — jegyváltó automaták üzembe helyezése minden állomáson, az sem volna rossz.

S. L.

DEHUMANIZÁLT ÖVEZET

Forgalmas metróállomás Budapesten. Várakozó-peron. Külföldi, aki egy szót se tud magyarul, be. Hogy, hogy nem, ráál a biztonsági sávra.

Az Úr hangja: Kérem, hagyja el a biztonsági sávot!

(Semmi.)

Az Úr hangja: Szíveskedjék lefáradni a gumiszőnyegről!

(Semmi.)

És ekkor megtörténik a csoda. A Jótündér jól látható helyen egy táblát helyez el, azon néhány világ- és szomszédos országbeli nyelven ez áll: „A gumiszőnyegen tartózkodni tilos!" A külföldi a figyelmeztetést meglátva elhagyja a dehumanizált övezet területét. Mindenki boldog.

Vége.

A történet így felemás: csak az eleje történhetett volna meg a valóságban. Ami a feliratot illeti — az teljesen valószínűtlen elképzelés: mese csupán.

(galla)

Levelesládánkból

Egy kisfiú sorait emeljük ki ezen a héten elsőnek postánkból.

Nagyothalló készüléket

szeretne a második osztályos *Hajdú Ferenc* (5900 Orosháza, Csapó utca 69.), hogy beszélgetni tudjon nagyothalló nagymamájával. „Megfizetnék érte, mert összegyűjtöttem az uzsonnapénzem", írja s ehhez hozzáfűzi: „Anyukáék nem is tudják". Majd: „Hálás szívvel köszönöm a segítséget". Szerkesztőségünk reméli: meg is kapja.

Fizető parkírozó

lett Pécsett a Kossuth téren a Volán iroda előtti parkoló, írja *Sey Gábor* (7625 Pécs, Virág u. 9.), amely eddig ingyenes volt. Parkőr szedi be a 4 forintot, de a jegyen, amelyet érte ad, ez áll: „A parkolási idő alatt a gépkocsiban bekövetkezett kárért (rongálódás, lopás stb.) anyagi felelősséget nem vállalunk." Olvasónk kérdi, hogy akkor miért fizet? Hozzáfűzzük: érthető, ha a parkolóóra, mint tárgy, nem vállal felelősséget, de ha óra helyett ember őrzi a kocsikat, akkor mit őriz rajtuk? Tehát nem őr, csak pénzbeszedő?

A Keleti pályaudvar

várótermébõl január 28-án éjfélkor „záróra" felkiáltással" mindenkit kizavartak, *Molnár István* (8256 Ábrahámhegy) panaszosunkat is, aki Tapolcáról Budapesten át utazott Mezőtúrra, de a vonata csak hajnali 4,25-kor indult. Valóban különös. Egy vasúti váróterem, mint a neve is mutatja, arra való, hogy két csatlakozás között ott várakozzék az utas, 24 órán át nyitva kellene tartani, kivált a főváros — és az ország — legnagyobb pályaudvarán. El tudunk képzelni egy — legfeljebb harminc percig tartó — takarítási szünetet. De zárórát, mint a vendéglátóiparban?

Dr. Boronkay Attila (1124 Mártonhegyi út 52.) a „nem villanyborotvás" férfiak nevében panaszolja, hogy túl keményszőrűek, durvák a borotvaecsetek, még csak konvertibilis valuta sem kell, lehetne Csehszlovákiából, Romániából puha, finom borzecseteket importálni, ajánlja ezt az Illatszerbolt Vállalat szíves figyelmébe.

Járjunk a postás lakására?

Mert *Báder Zoltán* (2013 Pomáz, Orgona u. 11/a.) édesanyja ezt tette, hogy nyugdíját megkapja végre. Kétségbeejtő állapotok vannak a pomázi postán, a levél szerint, kézbesítő nincs, mindenért (levél, újság stb.) be kell menni a postára a címzetteknek.

A CÍMZETTEK VÁLASZOLNAK

Könyvutalvány

Dr. Jasinszky István olvasójuk panaszára (Ludas, 5. sz.) közöljük: az Állami Könyvterjesztő és a Művelt Nép Könyvterjesztő között megállapodás szabályozza, hogy a könyvutalványokat mindkét vállalat valamennyi üzlete köteles beváltani. Az illető nyíregyházi boltvezető, úgy látszik, nem ismerte ezt a vállalatközi megállapodást.

Egri Emil, igh.
Művelt Nép Könyvterjesztő V.

Televox

Használhatatlan Televox (Ludas, 4. sz.) című cikkükre válaszolva közöljük: sajnáljuk, hogy a panaszos nem hozzánk fordult, akkor sok utánjárást megtakarított volna. A beszerelést jelenleg az Elektromos Szövetkezet (X., Pongrácz u. 9.) vállalja. Annak érdekében, hogy a hangszórókivezetéssel nem rendelkező tévékészülékeknél (mint cikkírójuk lakásán) a jövőben hasonló eset ne forduljon elő, a készülékekhez mellékelt leírást bővíteni fogjuk.

Dróth József, elnök
Puskás Tivadar Műszer és Gépipari Szövetkezet

Nereidák kukája

A fenti címmel megjelent glosszára (Ludas, 5. sz.) válaszolva közöljük: a Felszabadulás térre és környékére hulladékgyűjtőket helyeztünk el.

Merényi Iván, főosztvez.
Fővárosi Köztisztasági Hivatal

SZERELŐK ÉS LÁTNOKOK

A RÁVISZ 7. fiókjának (VI., Nagymező utca 29.) portálján színes tábla hirdeti: az üzletben centrifuga, mosógép, hűtőgép, háztartási kisgépek, tévé, rádió és magnetofon javítását vállalják. Nem kell lépre menni! Azt már bent az üzletben közlik, hogy itt csak tévével, rádióval, magnetofonnal foglalkoznak, a többit tessék Pestlőrincre vinni. A portál táblája „csak reklám". No jó. Tehát magnó — igen? Hiába cipeltem oda Calypsomat javításra, nem vállalták, mert, úgymond, régi típusú, cseész készülék. Panaszomra az elnök azt válaszolta: magnetofonomat alkatrészhiány miatt nem vették át javításra. Hogyan derülhetett ez ki vajon, amikor készülékemet meg sem vizsgálták, hanem egy pillantást vetve rá, azonnal közölték: nem vállalják. Hátha csak olyan kis hibája volt, amit egy csavarhúzóval hamar helyre lehetett volna hozni. Nemcsak szerelők — látnokok is dolgoznak a RÁVISZnál?

(frölich)

Londoni vicc:

A kikötőparancsnokság rádióján egy izgatott hang:

— Halló! Kikötőparancsnokság?

— Igen!

— Egy kérdés: a Viktória torpedóromboló, vagy tengeralattjáró?

— Torpedóromboló!

— Affene. Akkor süllyedünk!

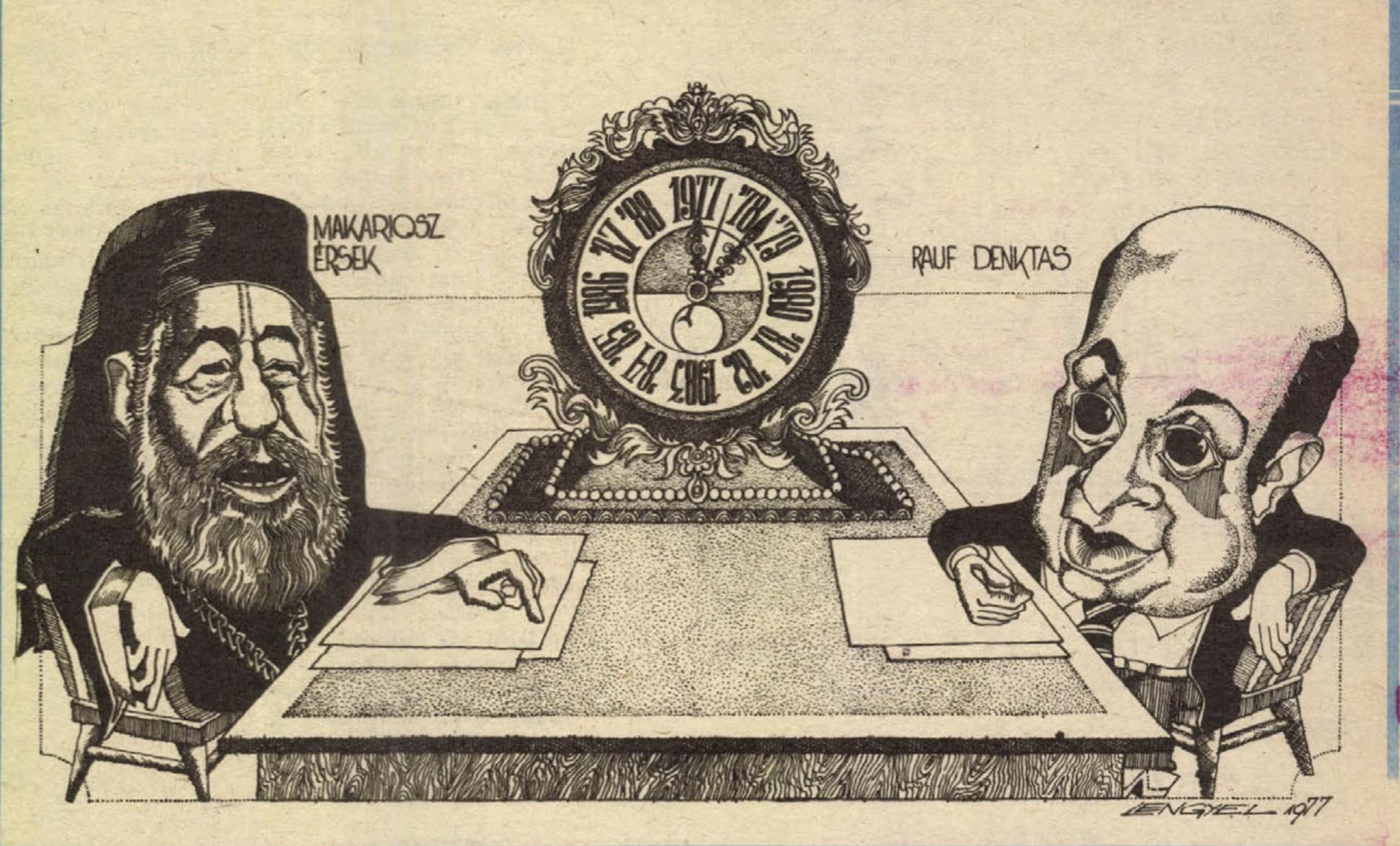
*

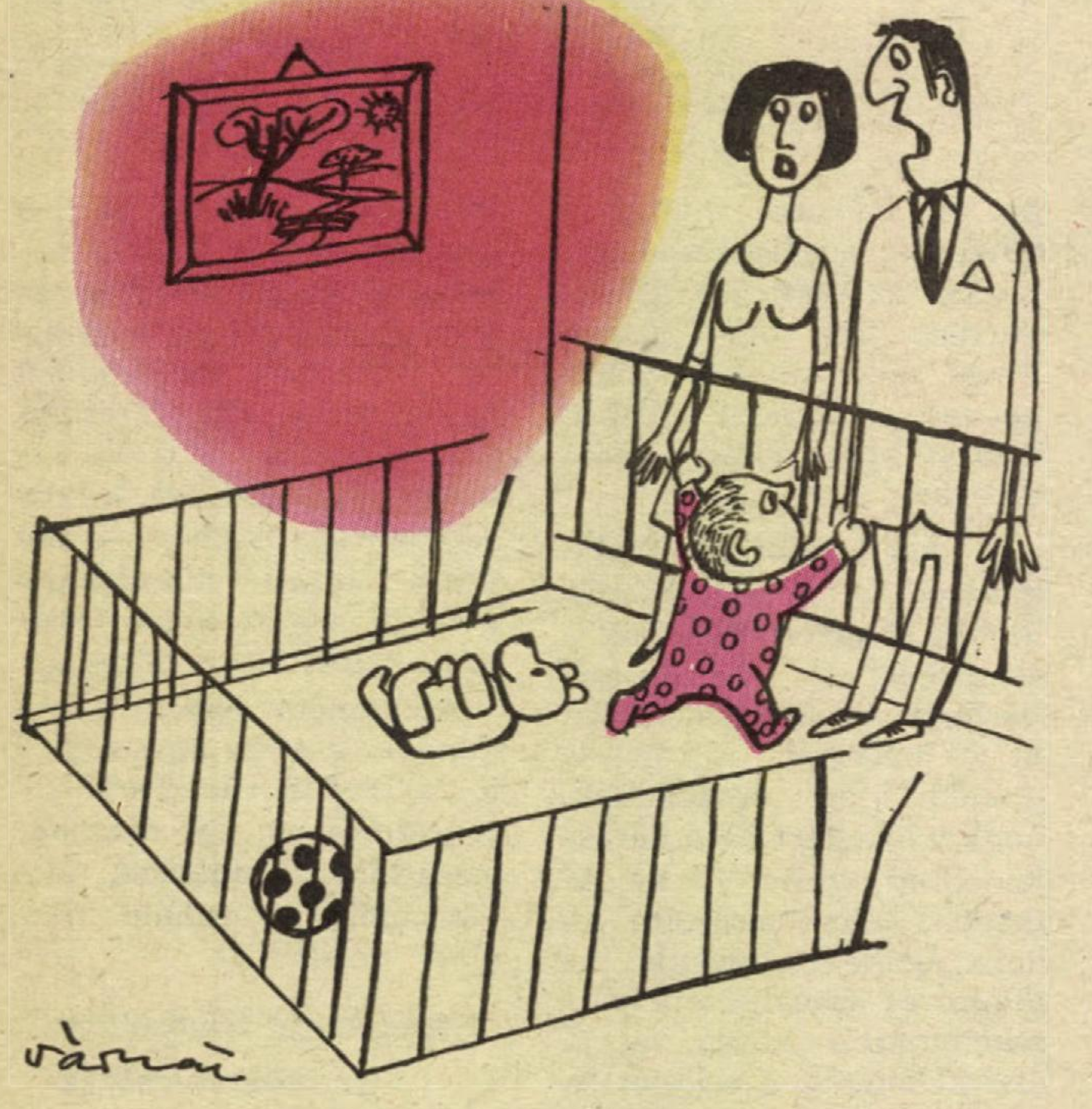
— Miért nem hozzák már az ebédet?

— Bocsánat, nem egy ősz pincér vette fel a rendelést?

— Nem tudom, hogy most ősz-e, de amikor megrendeltem az ebédet, még barna volt...

HOSSZÚ TÁRGYALÁSNAK ÍGÉRKEZIK

– Mennyi tápszert szoktál te adni ennek a gyereknek?!

NAIV FESTŐ

– Annyit mondogatták, hogy tanuljak, hát képeztem magam...

A Csótányosi griffmadár

A minap hatszínnyomásos meghívót hozott a posta. A díszes meghívón ez állt:

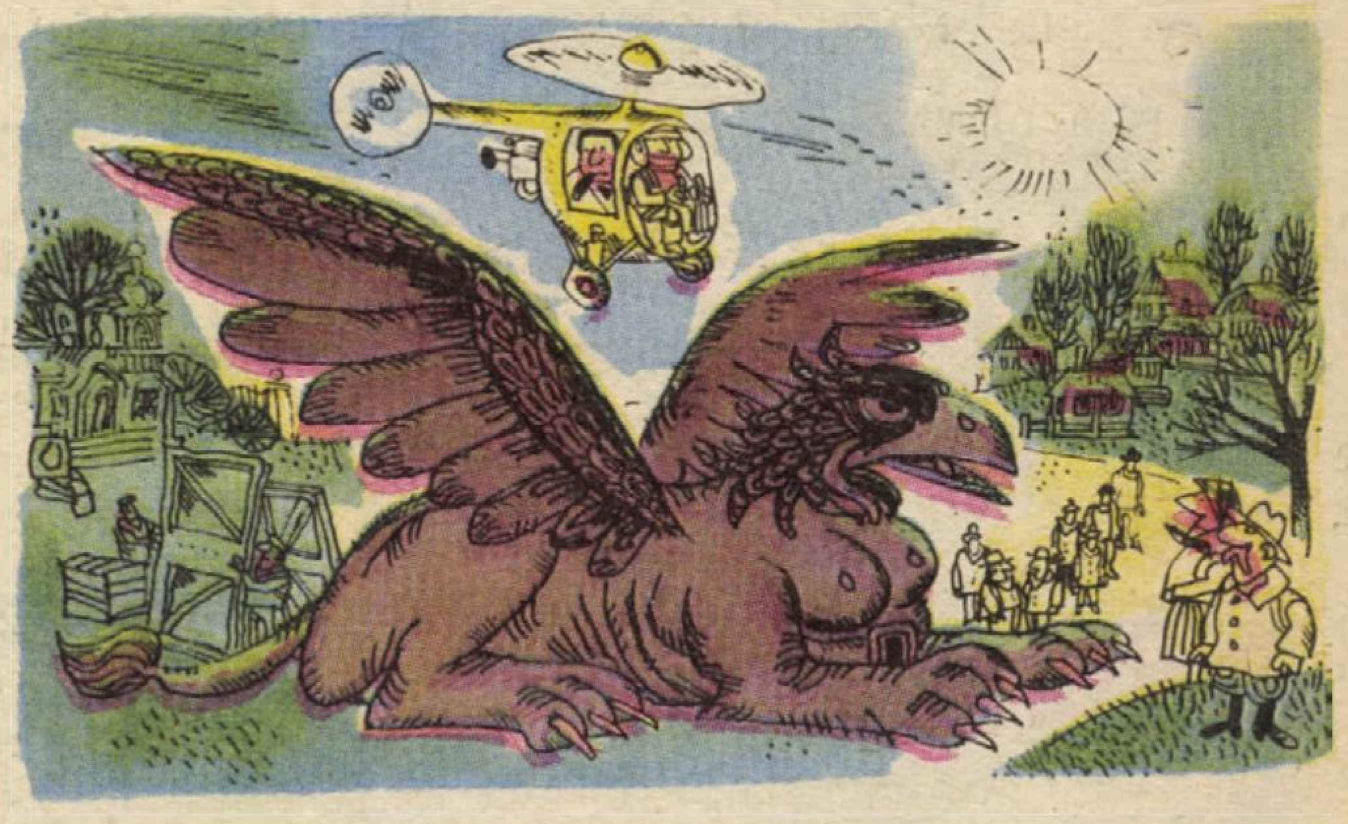
„Az Eszetokkai Járási Tanács szeretettel meghívja Önt f. hó 20-án Csótányos nagyközség új művelődési centrumának megnyitására és az ebből az alkalomból megrendezésre kerülő ünnepi műsor konferálására."

Természetesen elvállaltam a megtisztelő felkérést, felöltöttem legelegánsabb zöld zakómat és elindultam Csótányosra. A község határában a honvédség alakulatai leállították a gépkocsimat, mert a nagy sár miatt nem lehetett tovább menni, a meghívottakat helikopterrel vitték be a művelődési centrumba és a szájuk tátva maradt a csodálkozástól!

A csótányosi művelődési ház épülete — madártávlatból — egy óriási griffmadár volt, két Görgey-díjas építészmérnök alkotása; maga az épület oroszlántest, merész ívelésű sasszárnyakkal és sasfejjel. Helikopterünk az egyik sasszárnyra ereszkedett le, a másik sasszárny, hallatlanul ötletes megoldással, síugró-sáncnak volt kiképezve, biztosítva a téli sportolási lehetőséget a község fiataljainak. A madár fejében helyezték el a büfét, mely egyben kilátótorony is volt, és a sasszemein kitekintve, el lehetett látni a késvellai tanyákig. A büfében sört és nápolyit kaptunk, majd leereszkedtünk a madár belsejébe.

A griffmadár-palotát végigjárni önmagában is természettudományos élmény volt. A madár szívében kapott helyet az igazgató szobája. Az elektromos berendezések, az ipari tévékamerák a begyben helyezkedtek el, innen az épület oroszlántestbe ment át, ötszáz személyes színházteremmel, játék- és olvasószobákkal, szakkörökkel.

Minket, az ünnepi műsor szereplőit, elsősorban a

színpad és a hozzátartozó részek érdekeltek.

A művészbejáró az oroszlán farka alatt volt, kis vasajtón jutottunk az öltözőkhöz. Sajnos csak négykézláb lehetett a folyosón haladni, de megmagyarázták: azért ilyen alacsony a folyosó, mert a díszteremhez vezető márványlépcső van felette. A színpad mögött egy vékony nyílás nyílt a szabadba, ezen a nyíláson húzhatták be a díszleteket a színpadra. A nyílás előtt két hatalmas fűrészmalom működött, szükség szerint ezen aprították fel azokat a díszleteket és kellékeket, melyek különben nem fértek volna be a nyíláson a színpadra.

A színpad függönyén át, a nézőtérre tekintve, furcsa látványban volt részünk: a kényelmes, bársonyhuzattal borított nézőtéri ülések a színpadnak *háttal* helyezkedtek el, és a lassan gyülekező közönség a vállán keresztül nézett vissza a színpad felé.

— Ez az egyetlen kis tervezési hiba — mondta sajnálkozó mosollyal kísérőnk. — De emiatt nem halasztottuk el a megnyitást, majd menet közben korrigáljuk.

Sajnos, az ünnepi műsort mégsem tudtuk megtartani, mert néhány perccel a meghívóban jelzett kezdés előtt, mikor már csak a megyei és a járási tanács képviselőinek érkeztét vártuk, a griffmadár karmaiból három óriási köröm lezuhant és eltorlaszolta a bejáratot.

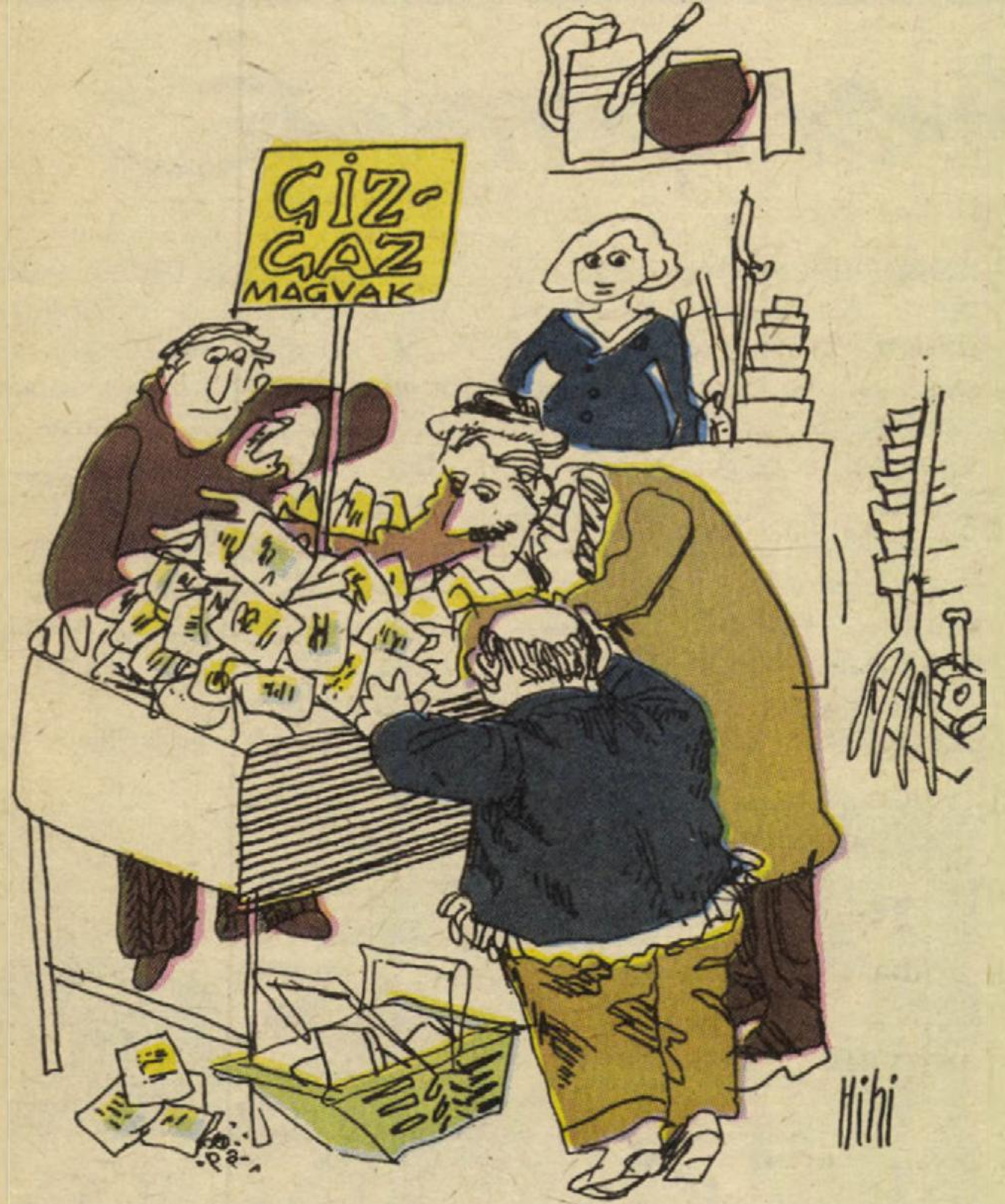
Márpedig a vendégek nélkül semmi értelme sem lett volna megtartani az előadást.

Somogyi Pál

– Na és hány szobás a menyasszonyod?

KÖZELÍTŐ TAVASZ

Levélváltás 13 GOMBRÓL

Kedves Szerkesztő bácsi!

Tegnap anyukám vett nekem egy lila színű inget. Nemrég láttam „A selejt bosszúja" című filmet, amiről anyukám azt mondta, hogy az nagyon régi film. Vitatkoztam anyuval, és azt mondtam neki, bizonyosan téved, az nem lehet olyan nagyon régi film, mert még ma sem varrják fel rendesen a gombokat. Tudniillik az én lila színű új ingemről maguktól lepotyogtak a gombok. A délelőtt folyamán három gomb szakadt le a tizenháromból, a többit is alig tartotta a cérna. Ebéd után nekiültem és mind a tizenhárom gombot felvarrtam. Anyukám azt mondta, hogy „Írjad meg a Szerkesztő bácsinak, mert a Ludasban ő foglalkozik a reménytelen dolgokkal." Ne tessék haragudni, hogy megírtam.

U. i.

Anyukám azt mondta, tanuljak, hogy mire megnövök csak kifogástalan jó munkát tudjak végezni.

Üdvözlettel Kovács Ildikó
IV/a oszt. tanuló

Kedves Ildikó!

Dehogy haragszom, hiszen nem csak a te lila színű inged tizenhárom gombjáról van szó! Nagyon örülök, hogy rászántad magad az írásra. Megdicsérlek érte (kiírom a nevedet!), és azért is, hogy önkéntes elhatározásból felvarrtad a gombokat. Mert különben ki varrta volna fel? Anyukádra hárult volna ez a feladat, akinek, te tudod a legjobban — az új ruhadarabok gombjainak felvarrása nélkül is —, elég sok dolga van. Ugyanerre kényszerülnek a többi anyukák is, akik konfekciót, azaz kész felső ruhát vagy fehérneműt vásárolnak.

Mindenekelőtt tehát mondd meg anyukádnak, hogy az új készruhafélék gombjait esetleg már abban az üzletben erősítse meg, illetve varrja fel, ahol vásárolja. Vagyis tűt, cérnát és gyűszűt vigyen mindig magával, mert csak így lehet bizonyos abban, hogy amikorra hazaér, nem potyognak le a gombok.

Ezen az alapon — ha hozzájárulsz, a te nevedben is — a következőket javasolom az illetékeseknek: gombbal készült alsó és felső ruhát (inget, pizsamát, zakót, nadrágot, kosztümöt és mindenféle más női ruhát, férfi öltönyt stb.) árusító üzletben helyezzenek el olyan varróasztalkát és székeket, ahol a vevők a gombvarrás műveletét a helyszínen elvégezhetik. Minthogy gyakori a konfekciós ruhák varratának a felfeslése is, kiegészítem a javaslatomat: varrógépeket is állítsanak be az üzletekbe, hogy a vevő már a vásárlásnál kijavítsa az esetleg felfeslett varrást. Ezt azért tartom jónak, mert akkor otthon a kedves vevőt nem üti meg a guta, hogy selejtet adtak el neki.

A selejt bosszúja valóban régi film, és hogy még mindig nagyon időszerű a tanulsága, azt a te lila színű inged tizenhárom gombja is bizonyítja. De azt is mondd meg anyukádnak, hogy a selejtért ne a kereskedelmet szidja és ne az üzletet, ahol vásárolta. A kereskedelem ugyanis az állami és szövetkezeti konfekcióipartól kapja, a jó áruval együtt, a selejtet is, amelyről a film szólt és mint amilyen a te lila inged is.

Mondd meg továbbá anyukádnak, hogy én nem „a reménytelen dolgokkal", hanem a hibákkal foglalkozom. Elárulom neked, hogy engem derűlátó természettel áldott meg a sors. Most is, például, arra gondolok, hogyha fenti javaslataimat nem valósítanák meg, akkor máris előterjesztek egy újabbat.

Azt javasolom még, hogy a konfekcióiparban és minden más iparágban az úgynevezett meósok, azaz a minőségi ellenőrök már a gyártás helyén lelkiismeretesen vizsgálják meg az árut (terméket) és a selejtet értékének megfelelően osztályozzák. Ha figyelmesen végzik a munkájukat, akkor ők a gyártás helyén észreveszik, hogy a te lila színű inged tizenhárom gombja új korában lepotyog, vagy lóg a cérnáján.

Alighanem egyelőre azt gondolják, hogy egyszerűbb a meózást a vásárlóval elvégeztetni és így akarják, dicséretes szándékkal, fellendíteni a „csináld magad" mozgalmat.

Szeretettel üdvözöllek:

Földes György

Mindenki iskolája

Sajdik Ferenc rajza

KÜLÖNÖS HÍREK

Fülöp György rajzai

– Látod, öregem, mégis érdemes komolyan venni a matekot.

– Már megint csőrepedés van!

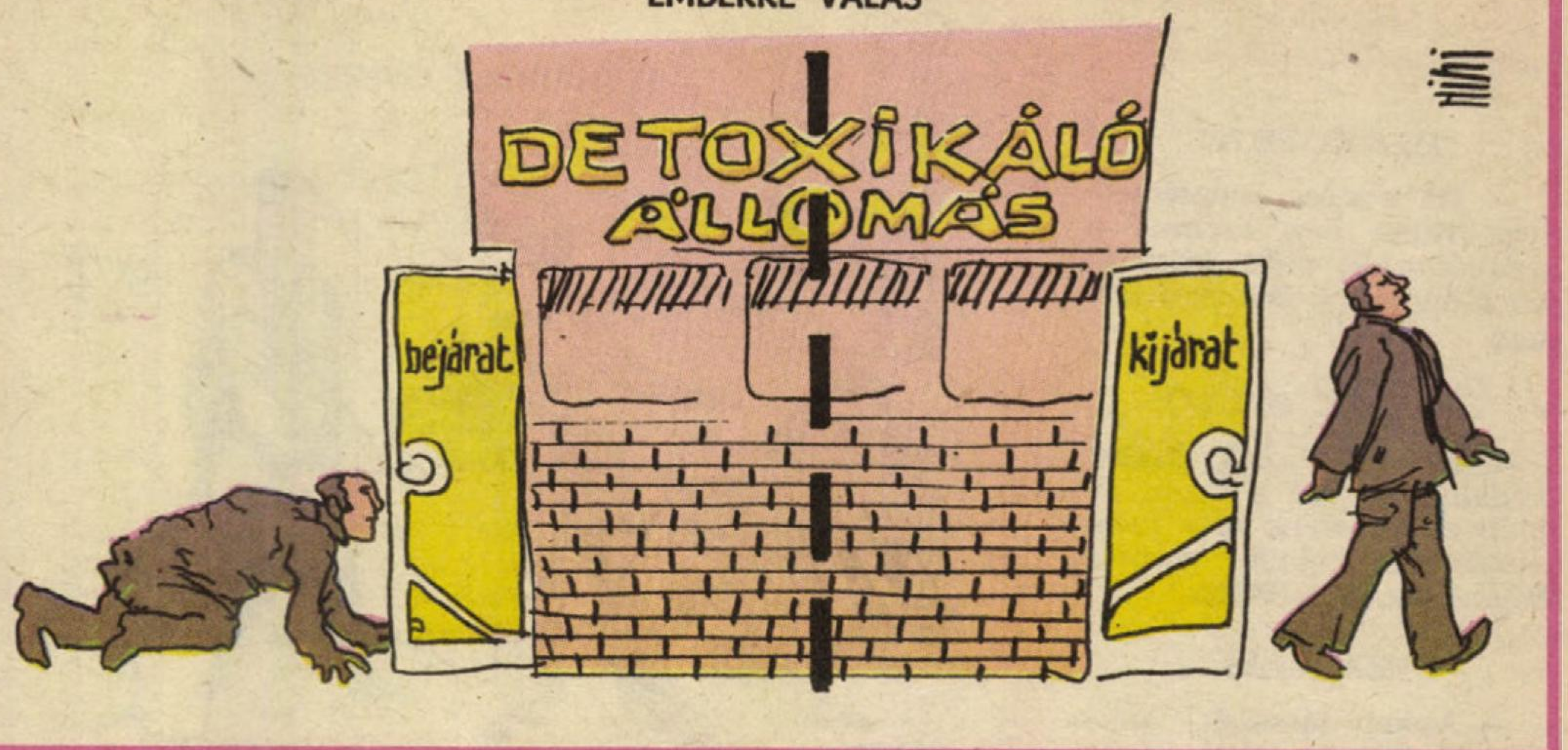

– Mindig belebeszéltél a vezetésbe, most megmutathatod, mit tudsz!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI ...

— Miért jársz ilyen kopott kalapban?
— A feleségem kedvéért.
— Hogyhogy?
— Kijelentette, hogy amíg ezt a kalapot hordom, nem jön velem sétálni ...

EMBERRÉ VÁLÁS

Ketten beszélnek

— Álljon fel kérem!

— Igenis, tisztelt bíróság ...

— Maga ellen az a vád, hogy február ötödikén hajnalban a Csarnok-étteremben a félreeső helyen leütötték és kirabolták. Megértette?

— Igenis.

— Hogyan került maga az említett helyiségbe?

— Úgy kezdődött a dolog, hogy este kilenckor elindultam a pesti éjszakába szórakozni, a zsebemben hétezer forinttal ...

— Szóval úgy, amiként az újságokban is olvashattuk.

— Pontosan úgy.

— Ezek szerint maga éjféltájban kikötött a Búsuló Juhászhoz címzett gellérthegyi vendéglőben, s ott az asztalához ült egy fiatal nő.

— Igenis.

— S ez a nő meghívta magát a lakására, de csak reggel hét órától, mert a férje — mint mondta — akkor megy munkába.

— Igenis. És a hölgy azt javasolta, hogy az időt addig üssük agyon a Csarnok-vendéglőben, a nagycsarnok mellett. És akkor elmentünk oda és tovább szórakoztunk.

— Mígnem magának hajnaltájban ki kellett mennie a mosdóba. Akkor aztán ott kint belekötött magába a hölgy egy régi ismerőse és rövid szóváltás után leütötte.

— De nem én őt, hanem ő engem.

— Nagyon jól tudjuk. És elrabolta a maga pénzét, a maradék öt és fél ezer forintot.

— Igen. Sajnos ez történt.

— Nos, az elsőrendű vádlott már megkapta a büntetését, börtönbe került a nő is. Előbbi rablás, utóbbi üzletszerű kéjelgés címén. Most már csak a maga ügye van hátra. Maga ellen először is az a vád, hogy hétezer forinttal indult el szórakozni, holott tudnia kellett volna, hogy az első ezer forint elszórakozása után a további hatezerrel már nem rendelkezik szabadon. Ezzel vétett a Minimális Előrelátás hatodik paragrafusa ellen. Beismeri?

— Igenis, kérem.

— Vádoljuk továbbá azzal, hogy habozás nélkül elfogadta egy férjes asszony közeledését és hajlandónak mutatkozott vele bizalmas kapcsolatot létesíteni. Ezzel egyben bűnsegédi részességet vállalt egy házasságtörés kísérletében, s ilyenformán vétett az Emelkedett Erkölcs Kódexének idevonatkozó paragrafusa ellen. Elismeri?

— Igenis, kérem.

— Vádoljuk továbbá azzal, hogy erőteljes fiatalember létére nem maga ütötte le elsőrendű vádlottat, hanem ő, aki magánál jóval idősebb, ütötte le magát. Ezzel maga tanújelét adta annak, hogy az Edzett Ifjúságért mozgalomban nem vesz részt, annak célját figyelmen kívül hagyja. Elismeri?

— Igenis, kérem.

— Akkor ítéletet hirdetek. Az imént felsorolt vétségekben a bíróság magát elmarasztalta, s ezért arra ítéli, hogy egy éjszaka menjen fel a Búsuló Juhászba, ott ismerkedjék meg egy üzletszerűen kéjelgővel, akinek az ismerőse magát a Csarnok-étteremben üsse le és rabolja ki. Mivelhogy ez már megtörtént, büntetését kitöltöttnek vesszük, s egyben szabadlábra helyezzük, de figyelmeztetjük, hogy legközelebb nem ússza meg ennyivel. Megértette?

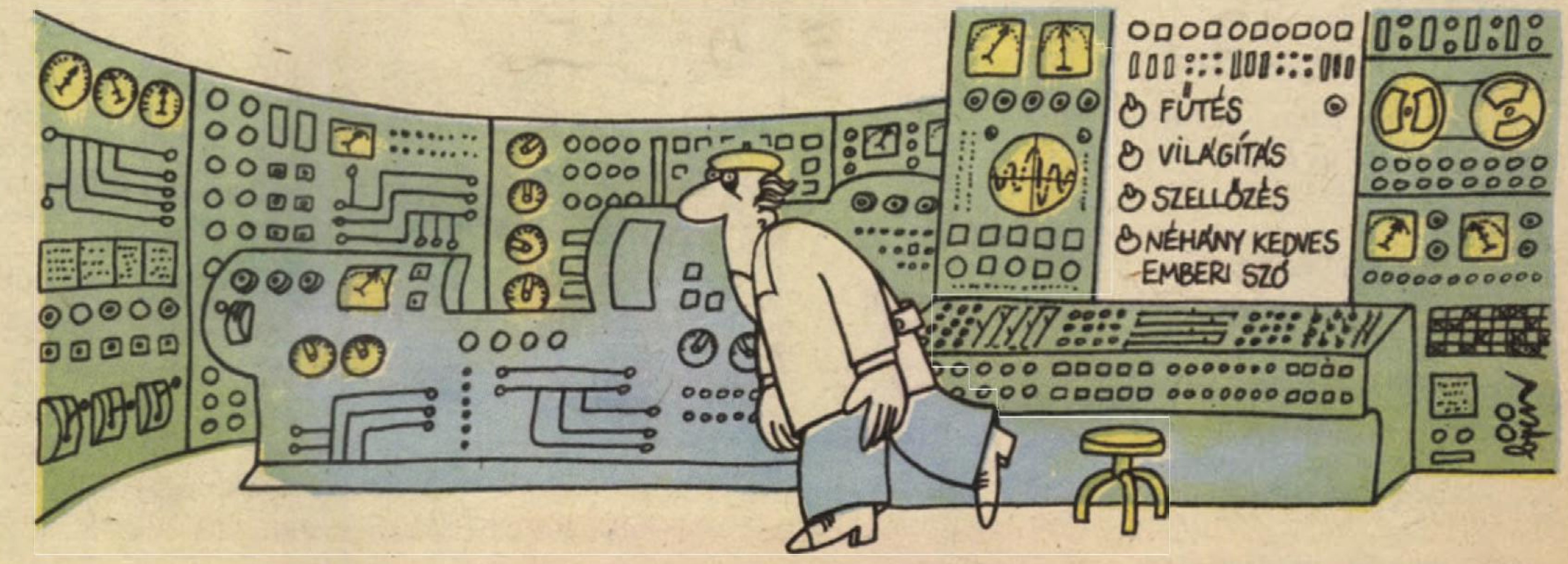
— Igenis. Fellebbezhetek?

— Nem. Elmehet.

— Igenis, kérem.

(t.)

AUTOMATIZÁLT ÜZEM

SZILÁNKOK

MEGKÖVETÉS

— Ha esetleg megsértettem volna önt, ezennel a nyilvánosság előtt kijelentem, hogy szándékosan tettem.

BÜSZKE SZÜLŐ

— Ma még csak kereskedelmi tanuló a fiam, de mához egy évre már mint szakképzett eladó gorombáskodhat a vevőkkel.

SZAKÍTÁS

— Akkor lássalak, amikor a hátam közepét! — mondta Irén és gyorsan megnézte a tükörben a háta közepét.

FANTASZTIKUS

Az éjszakai műszakban dolgozók sérelmesnek találták, hogy részükre nem létesítenek osztályon felüli, délelőttönként nyitvatartó éjszakai lokálokat.

ÖNELLÁTÓ

— Én nem szorulok másokra. Saját magam rontom el az életem.

MÉRTÉKLETESSÉG

— Nézze, uram, én szeretem a bort, de mindig tudom, hol kell megállni.

— Hol?

— A kocsma előtt.

FÉNYKÉPÉSZNÉL

— Mit parancsol, asszonyom?

— Csináljon rólam egy harminc évvel ezelőtti felvételt.

ELJÁRT AZ IDŐ

— Húszéves leszek márciusban. Most már minek nősüljek meg?

VÁGYÁLOM

A MŰSORVÁLTOZTATÁS JOGÁT FENNTARTJA MAGÁNAK A NÉZŐKÖZÖNSÉG!

VÁLÓPER UTÁN

Eddig a feleségemmel aludtam, most altatóval.

KOLLÉGÁK

— Ide figyeljen, velem ne szemtelenkedjen, ne kössön belém, ne garázdálkodjon, mert megjárhatja! Magam is garázda, kötekedő fráter vagyok!

ANYAI BÜSZKESÉG

— Az én fiam értelmiségi! Ő volt a bűntett értelmi szerzője!

TERMELÉSI ÉRTEKEZLET

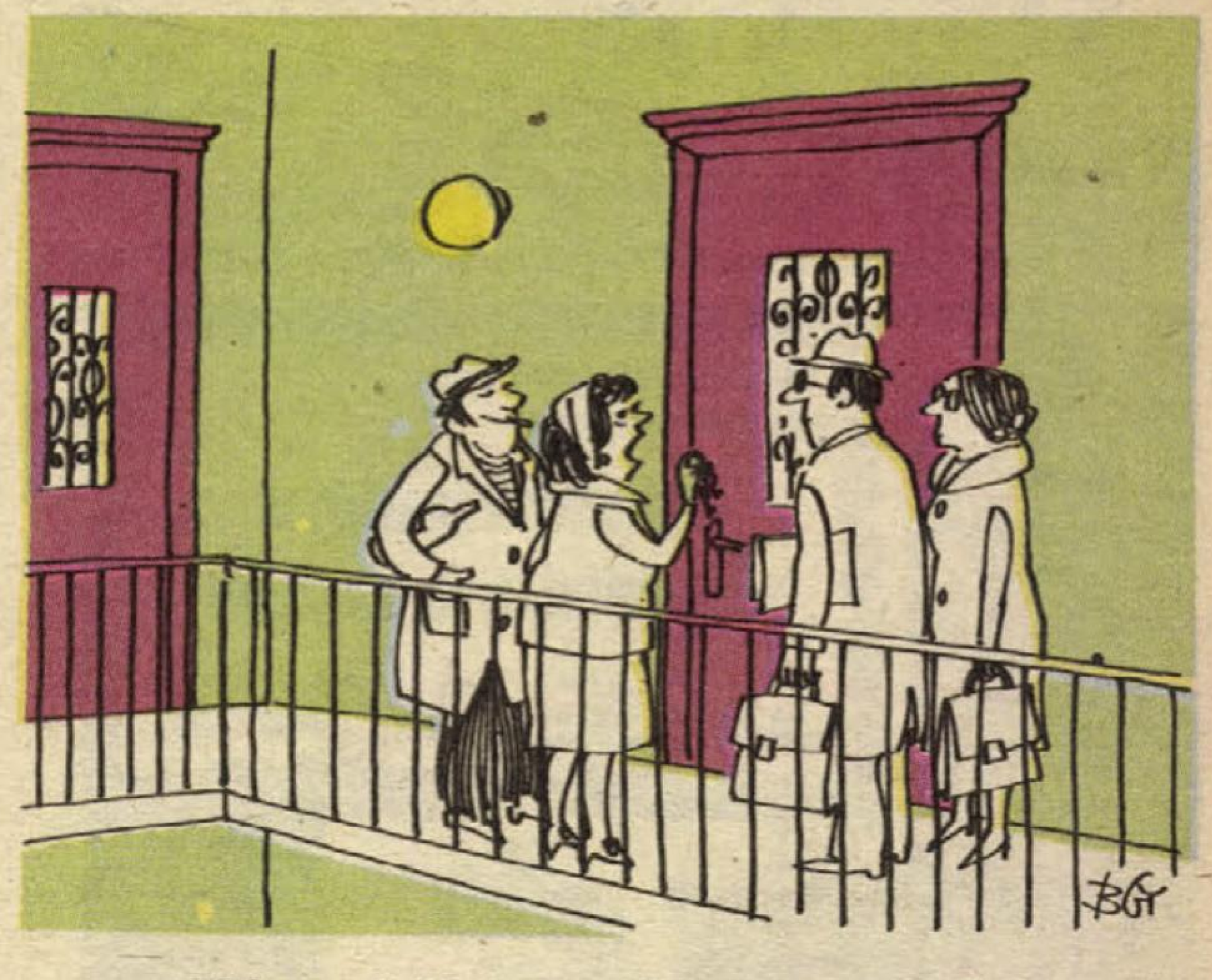
— Szaktársak! Legalább a munkahelyi fegyelem lazulásáról szóló beszámolómat hallgassák végig fegyelmezetten!

Galambos Szilveszter

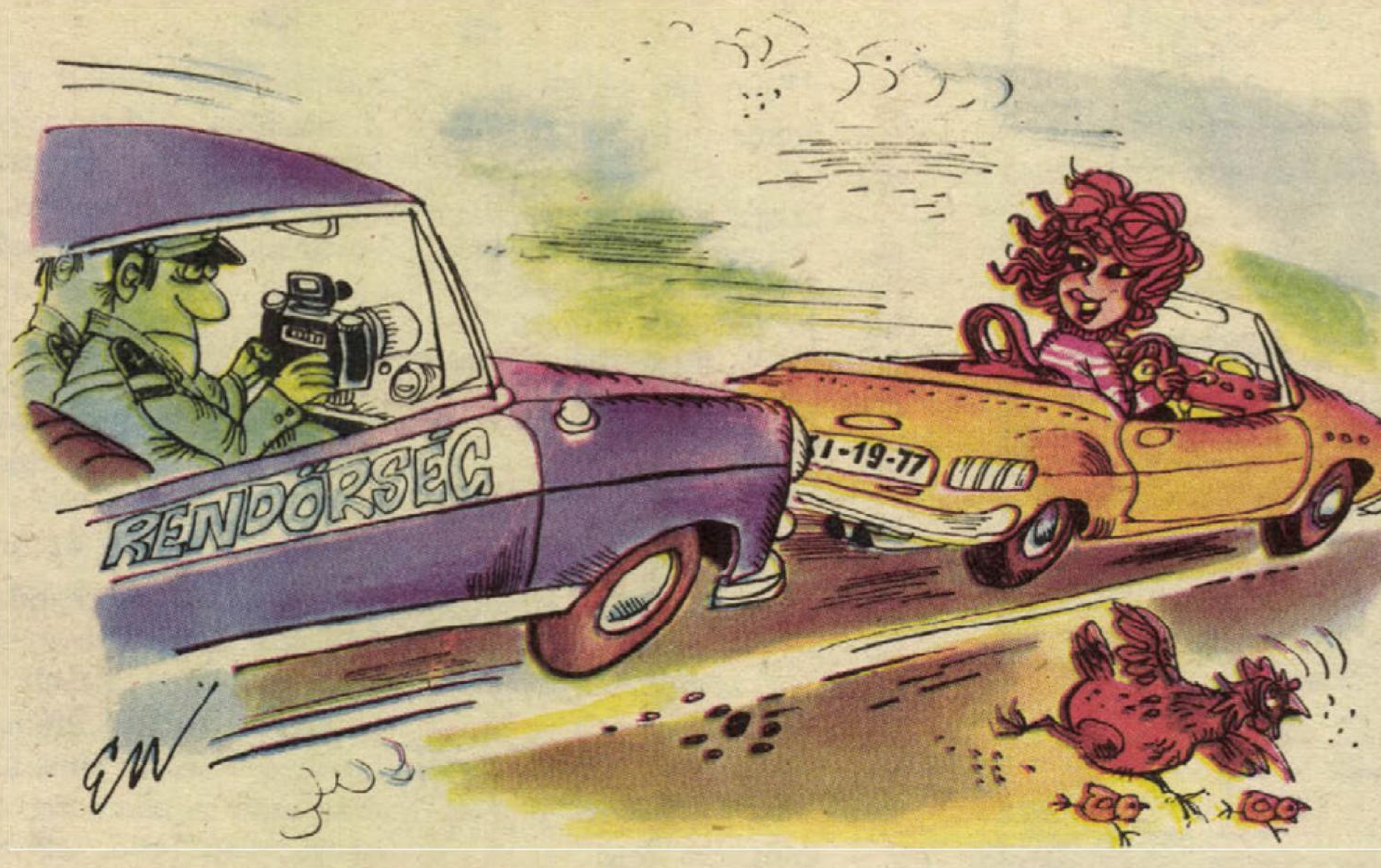
ÉLVHAJHÁSZ GYEREK

— Fokhagymás kenyeret akar enni!... Hát krőzus vagyok én?

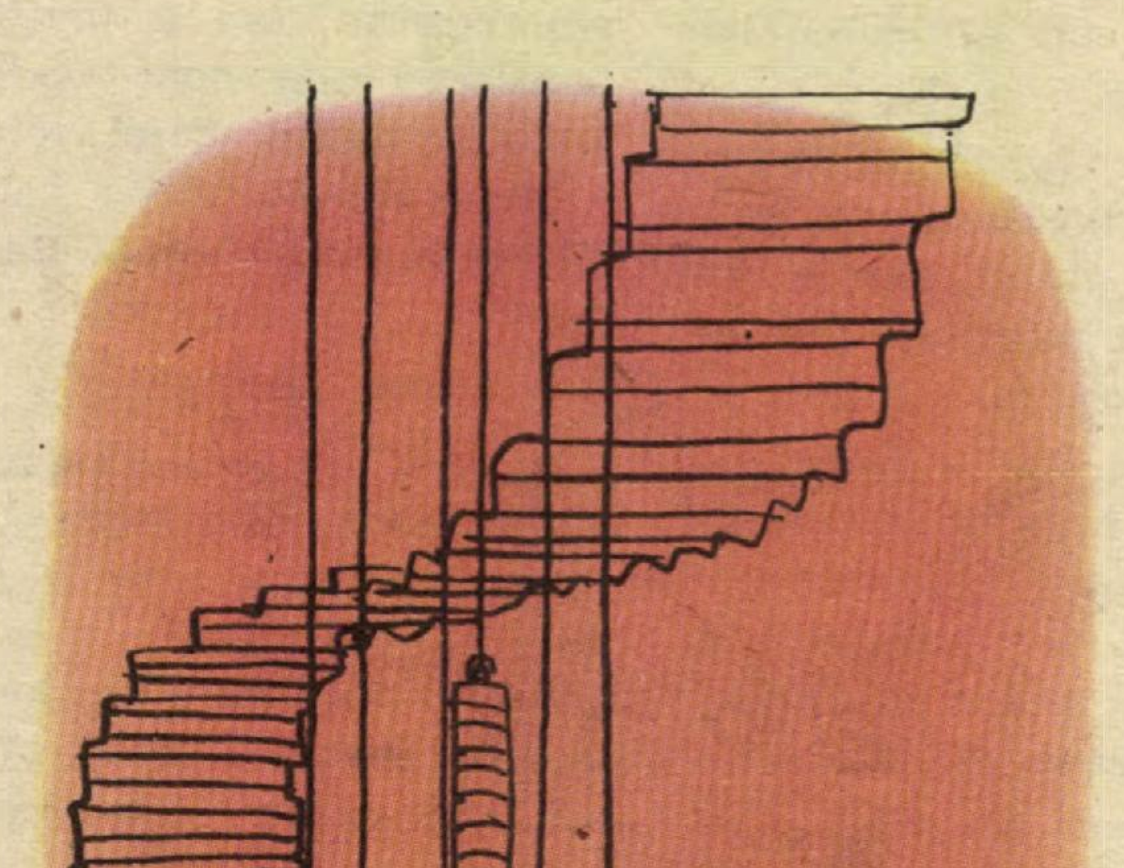
— Miért volnának veszélyeztetett gyerekek, amikor mindig gondosan bezárjuk őket!

A MŰVÉSZNŐ VEZET

— Maguk melyik lapnak fotóznak?

KORSZERŰ KÖZLEKEDÉS

10 JÓTANÁCS A

1 Próbálják meg elintézni, hogy a szakemberekből álló zsüri — felelőssége tudatában — ne vállalja a döntés jogát: kit juttasson tovább? Ez esetben a szereplők többször is megjelenhetnek a tévében (a zsüri még mindig nem döntött, a zsüri majd másnap dönt stb.) és beszélni fog róluk az ország.

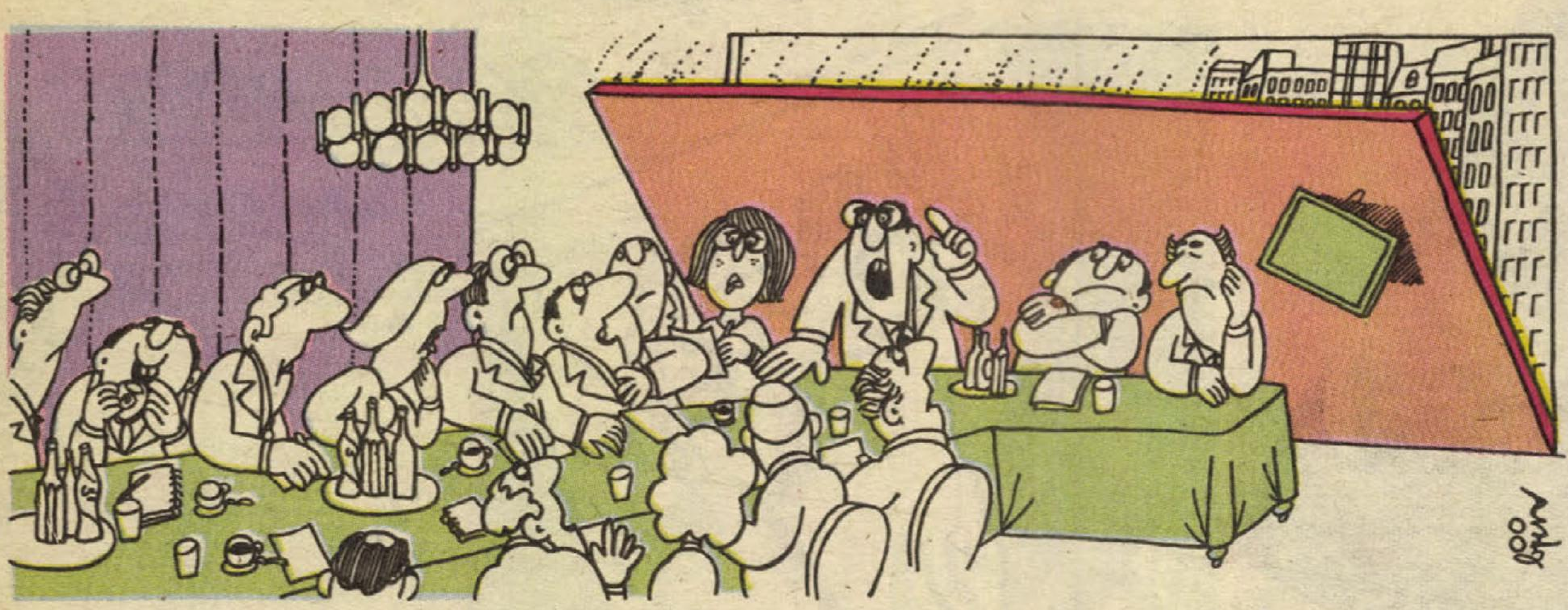
2 Nagyon rokonszenves lesz az a kardnyelő is, aki elmondja a riporternek: nem tudott kardot venni, mert árva gyerek és nincs pénze, legfeljebb egy bugylibicskára, éppen ezért lovassági kard helyett három lágytojást fog lenyelni, két puha zsömlével. Ha sikere lesz, egy jó erős duplával is megpróbálkozik.

3 A közönség sok szavazatot ad arra a művészre, aki bevallja, hogy eltörött a hegedűje, nem akar szólalni, de ha megszólalna, úgy játszana, mint Yehudi Menuhin.

4 Emlékszem, amikor egy énekesnő azért aratott frenetikus sikert, mert be volt gipszelve az egyik karja. Még nagyobb a siker, ha mentők viszik be hordágyon. Ugyanaz szirénával még jobb. Ugyanaz mentőkkel, de énekesnő nélkül, tomboló siker. Ha a mentők eljárják a kislőcei menyasszonytáncot, szétverik a színházat.

5 A hangszer-szólistáknak figyelmébe ajánljuk a duda-lantot, amely azért érdekes hangszer, mert úgy szól, mint a hegedű, és a honfoglalás előtti időkben kedvelt hangszere volt a régi magyaroknak, pontosabban egyetlenegy régi magyar családnak, Zimmermannéknak. A szólistának nyert ügye van, ha a zsüri valamelyik tagja rájön, hogy mit játszik az illető. Még biztosabb a továbbjutás, ha a pályázó Petrovics Emil legkedvesebb zeneszerzőjétől, Zerkovitz Bé-

SAJTÓKONFERENCIA

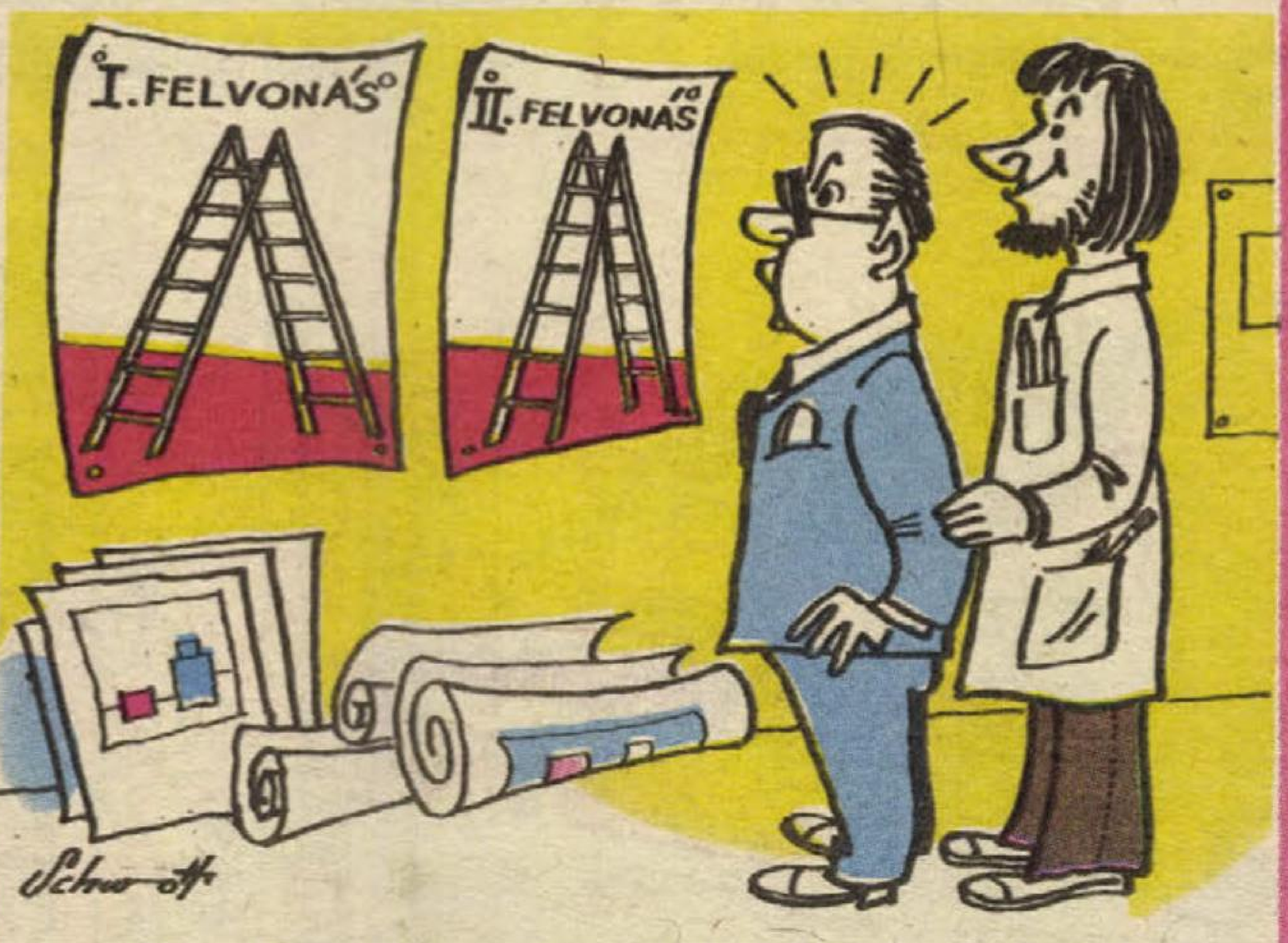
– Sajnos, önök, újságírók gyakran bírálják az építőipart, elhamarkodottan és felületesen!

ÜZEMI KÖNYVTERJESZTÉS

– Hadd dolgozzanak, majd én mondom: három Jókai, két Fejes és egy krimi ...

MODERN SZÍNHÁZ

– Na, és mi lesz a harmadik felvonás díszletterve?
– Ugyanez létra nélkül.

APRÓ FIGYELMESSÉG

KI MIT TUD RÉSZTVEVŐINEK

lától vagy Szörényi Leventétől játszik valamit.

6 Ajánlani tudjuk még, hogy aki vetélkedik, az legyen egyenruhában. Biztos a siker, ha az illető tábornagy. Vagy az admiralitás első lordja. Háború esetén csak a döntő után szabad értesíteni a művészt, mert különben megzavarnák a felkészülésben.

7 Korengedménnyel csecsemő is felléphet, ha a szülészet vezetője erre engedélyt ad. A közönség felállva tapsolna annak a csecsemőnek, aki — a Triccs-traccs polka zenéjére — önmagát tenné tisztába és közben elővarázsolná az apját, aki ismeretlen helyen tartózkodik, mert nem akar gyerektartást fizetni.

8 Kérjék meg a kitűnő riportert, Horvát Jánost, hogy a fellépés előtt készítse el a riportját, a szokásos kérdésekkel: hol dolgozik a riportalany, miért éppen ezt a műfajt választotta a „Ki mit tud"-on, vannak-e gyerekei, feleségei és izgulnak-e érte a menyasszonyai szerte Magyarországon. Ha a riport hosszúra sikerül, a közönség sajnálni fogja a riportalanyt és szavazataival a segítségére lesz, hogy továbbra is vetélkedhessen a „Ki mit tud"-on.

9 Egyetlen egy szóval se árulják el, hogy színésznek, bűvésznek vagy énekesnek készülnek. Ha ezt a kérdést valaki felteszi, mondják azt, hogy tűzoltófőparancsnokok, alpinisták, hengerészek akarnak lenni, és a „Ki mit tud"-on csak azért vesznek részt, mert nem volt náluk ernyő, és az eső beverte őket az elődöntőre.

10 A tehetség sem árt. Azzal is tovább lehet jutni.

Mikes György

TRIBUN

Joe Garagiola, a CBS híres sportriportere sokat van távol hazulról. Egyik nap hazamegy, a kislánya az ablakból látja.

— Anyu! — kiabál ki a konyhába. — Itt van a papa!

— Igazán? — kiált vissza Mrs. Garagiola. — Melyik csatornán?

*

A profirögbi a másfél mázsás óriások játéka.

— Mivel tette önre a legmélyebb hatást az ellenfél csapata? — kérdezi a riporter vesztes meccs után az edzőt.

— Hát azzal — mondja a mester —, hogy amikor kifutottak, lehajlott alattuk a pálya.

*

Franciaországban is hódít az új sportág.

— Nos — kérdi a szomszédasszony —, hogy megy Pierre-nek a karate?

— Remekül — mondja a büszke mama. — Még csak két edzésen volt, de máris egyetlen csapással eltör egy vastag deszkát. A gipszkötéssel, ami a csuklóján van.

Dale McKimm gyors egymásutánban már a hatodik állását veszti el a hűsége miatt. Ugyanis mélységesen szereti és minden mérkőzésére elkíséri a Manchester United csapatát, ami viszont időbe kerül. Sőt, újabban még masszívabb kinokat is kiállt. Három óra hosszat sziszegett egyfolytában, amíg egy ügyes kezű mester a hátára tetoválta a United címerét.

Poénféle: Dale McKimm Torquayben él. Négyszáz kilométernyire Manchestertől.

*

Al Domenico a mérkőzés szünetében odament Earl Stromhoz, a játékvezetőhöz.

— Nem gondolja, hogy túl sok büntetőt ad ellenünk?

A bíró kapásból válaszolt.

— Én nem számolom, Al. Én csak ítélem.

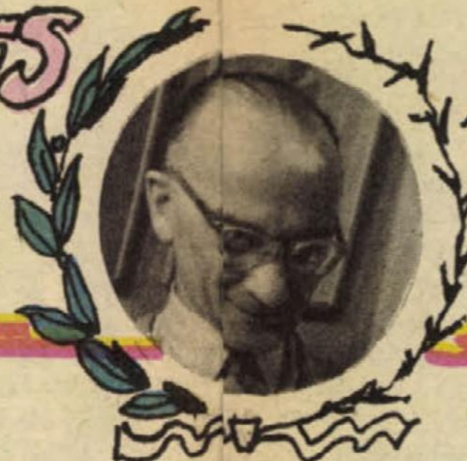
(p. p.)

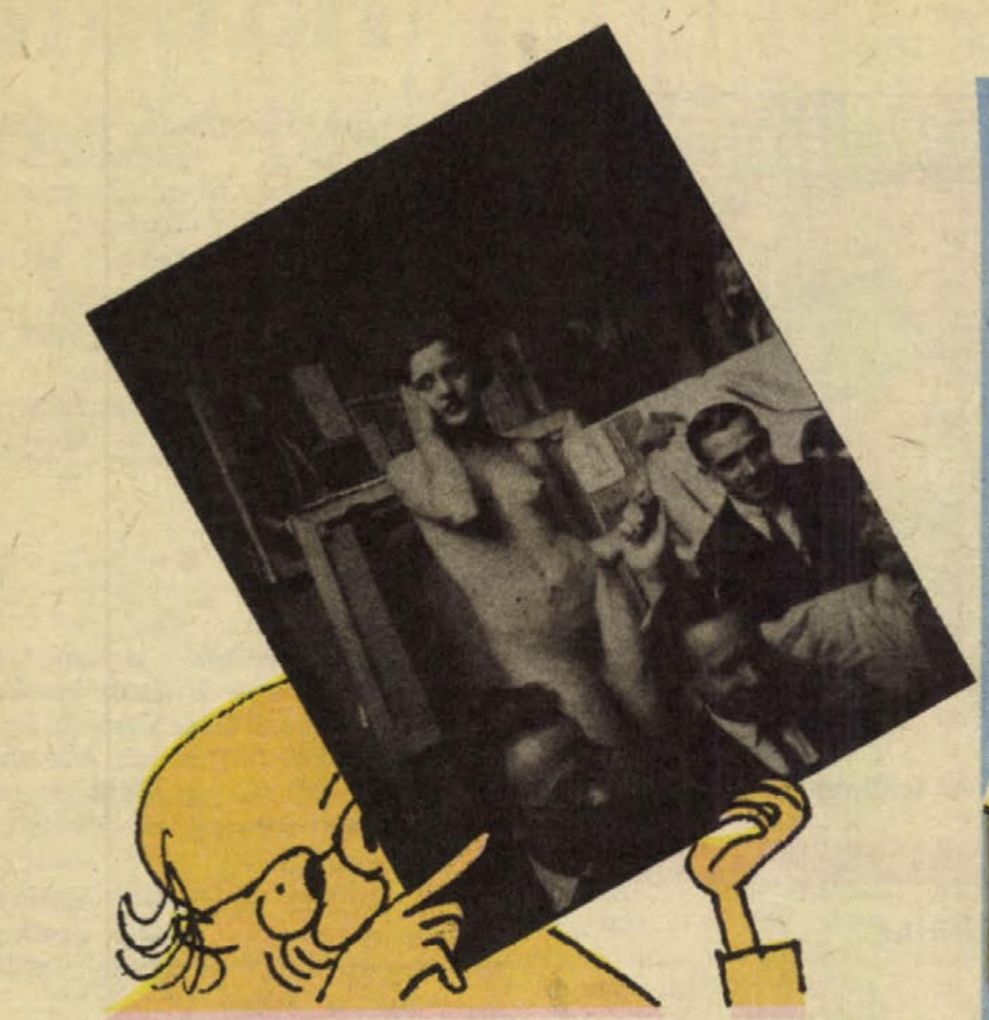
Szűr:

SZEMÉLYES KULTUSZOM

Szűr-Szabó József kétszeres Munkácsy-díjas festő- és grafikusművész március 4-én lesz 75 éves.

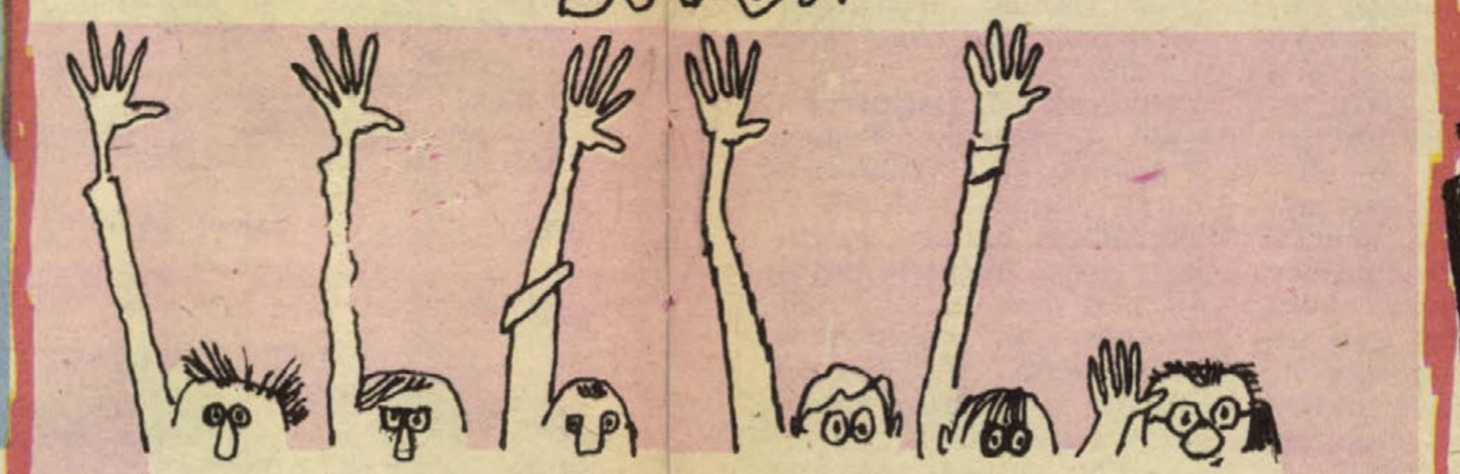
Születésnapján szeretettel köszöntjük kiváló kollégánkat, akinek karikatúrái 32 éve jelennek meg lapunkban.

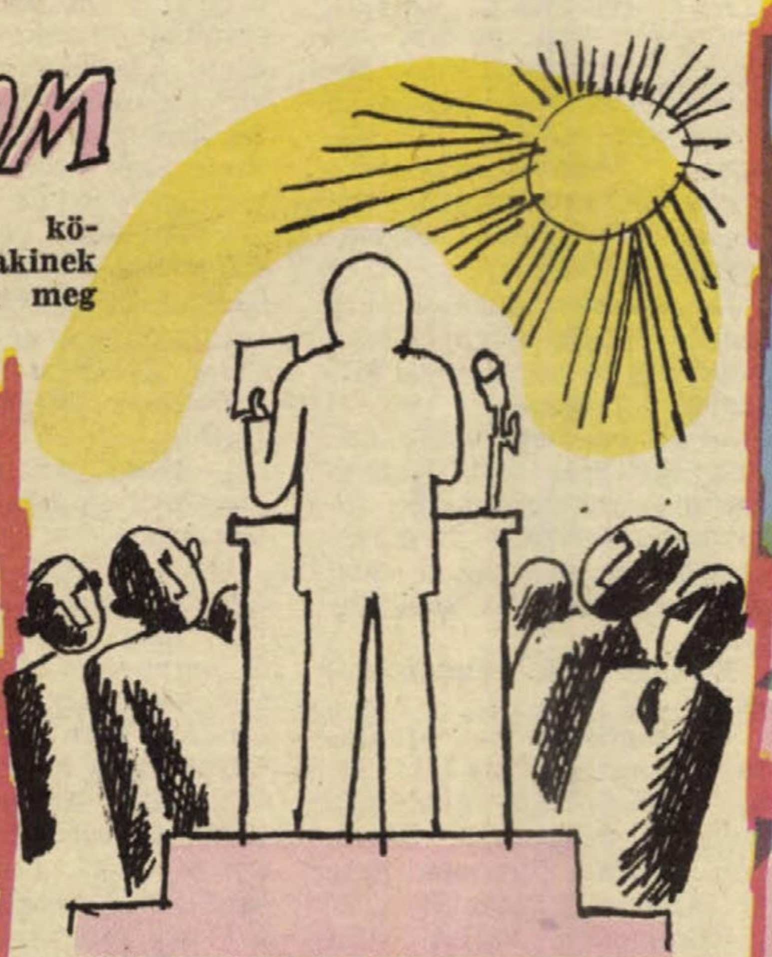
– Ez én vagyok a főiskolán, mint Vaszary-növendék. Mellettem (nem felettem) Hintz Gyula.

– Az első karikatúráim ma már érthetetlenek.

– Volt idő, amikor reumás volt a karom és félreértették.

– Mennyi fejtörést jelentett, hogy egy figurának ne legyen árnyoldala.

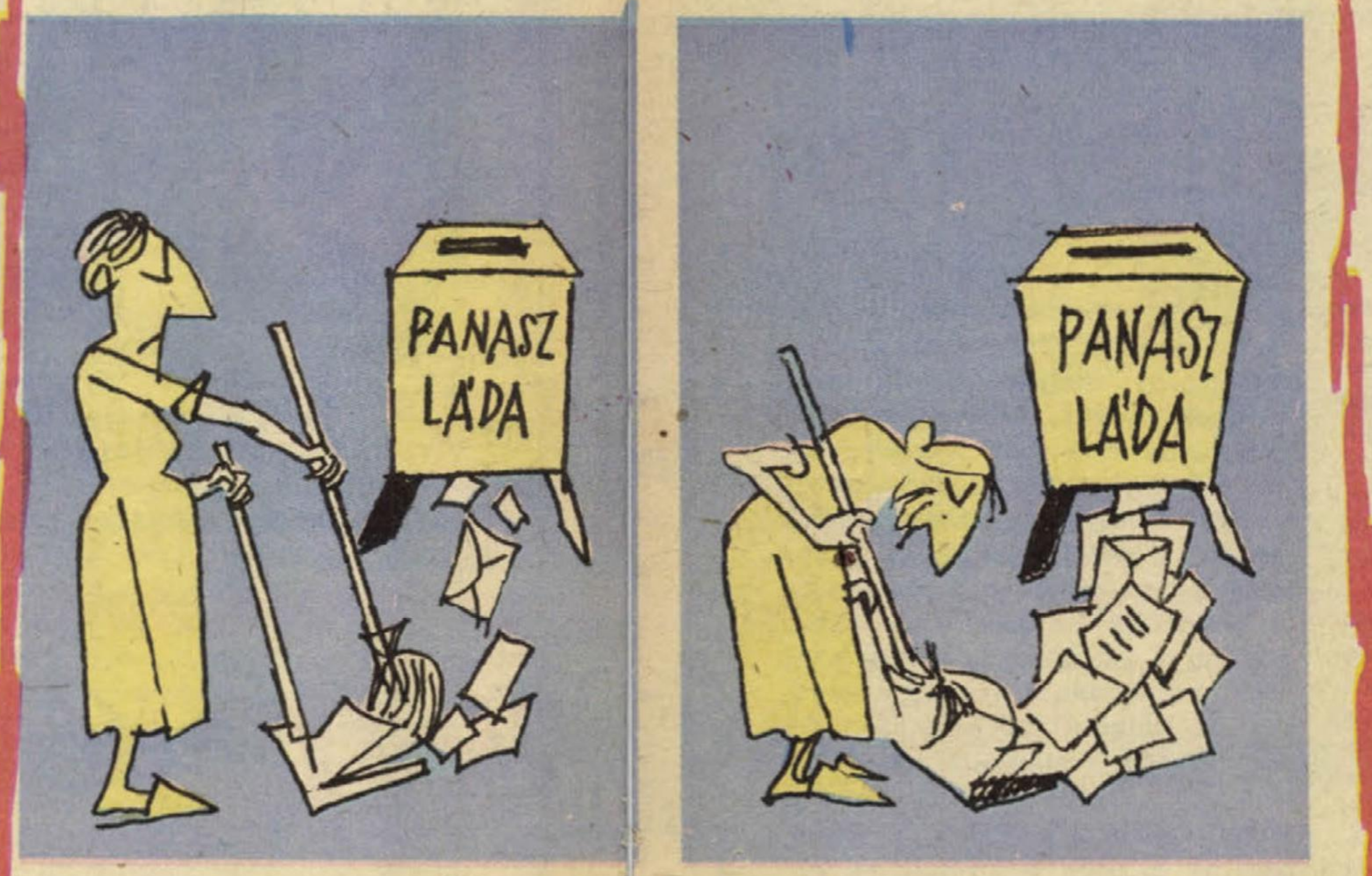
– Az újítási mozgalomban is részt vettem.

– Mindig voltak jó kollégáim!

– Rohanó pillanatok krónikása voltam.

– De meg is változott a világ.

– A témák nem voltak mindig politikaiak.

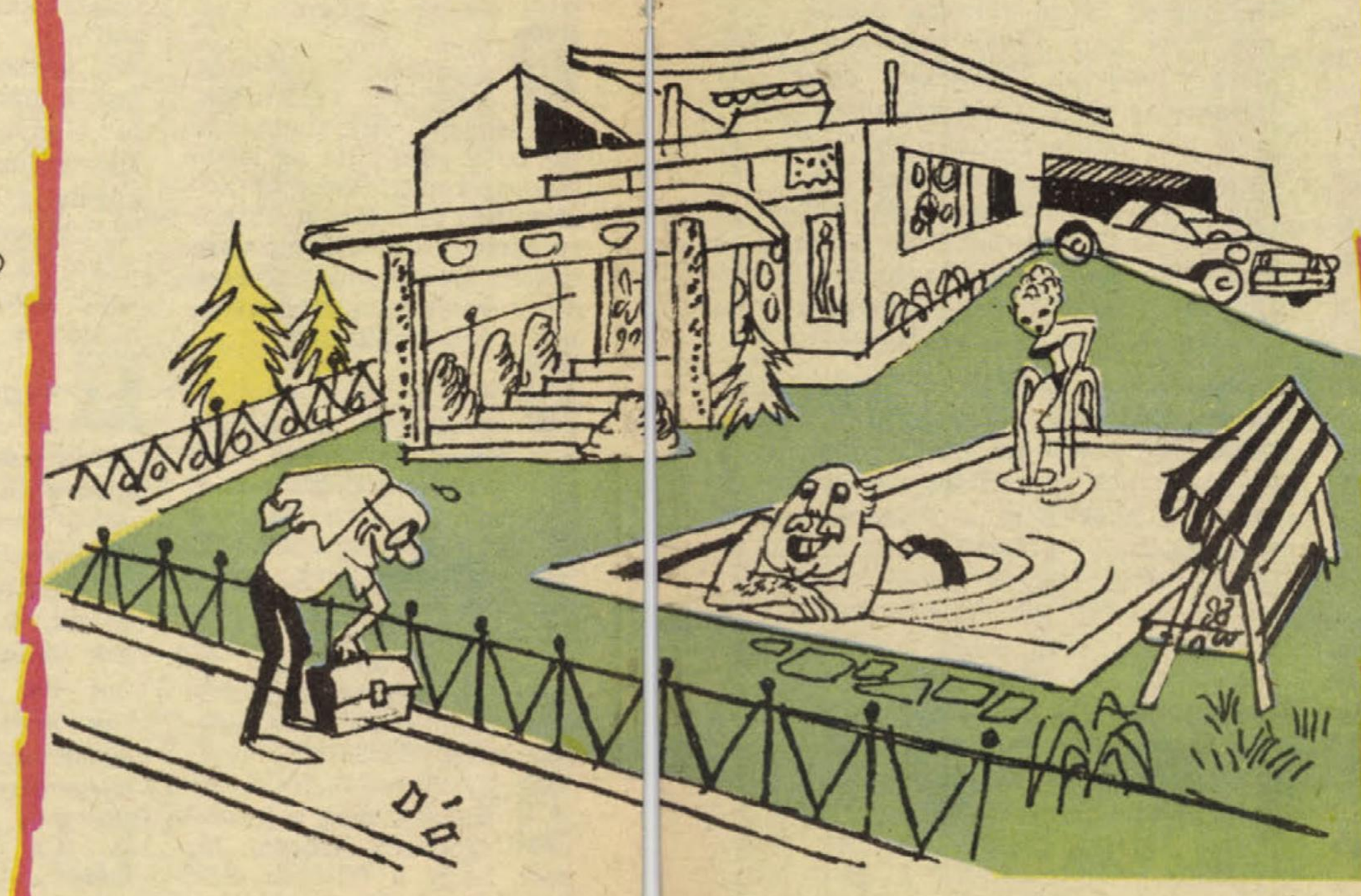
A NŐK HELYZETE IS VÁLTOZOTT

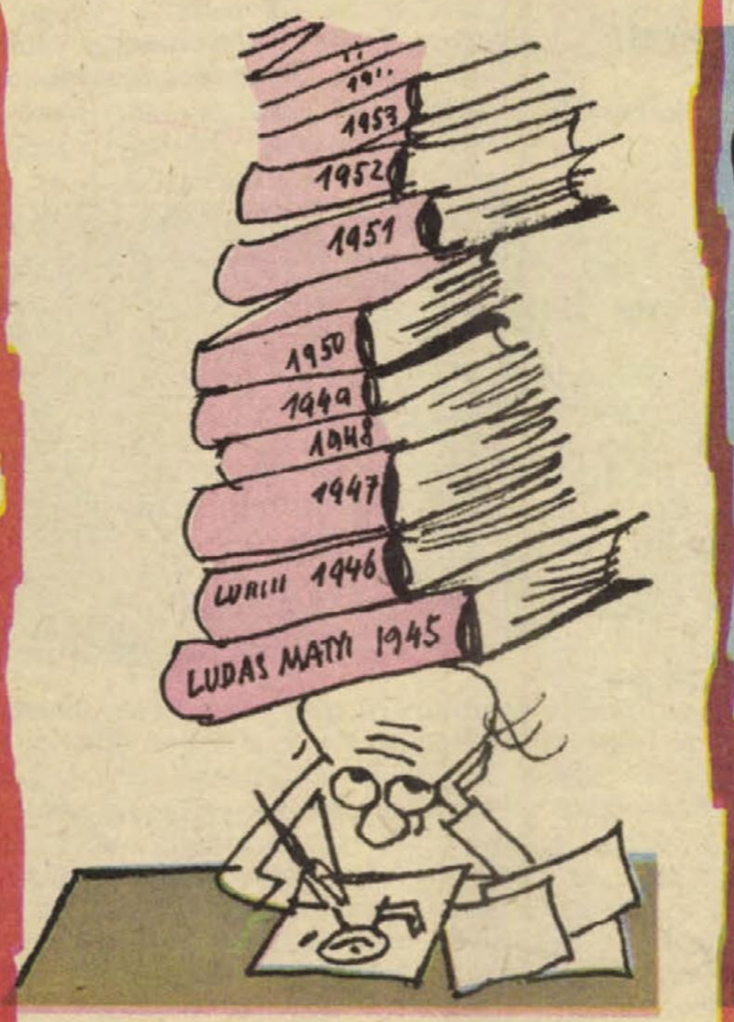
– Stoppolok még egy zoknit...

– Iszom még egy martinit!

– Néha eldiskurálok egy-egy barátommal, milyen is volt, amikor takarítottuk a romokat.

– Valami jó kis vidám rajz kellene a jövő hétre!

A CSÚCSON

CSÁBÍTÓ AJÁNLAT

Elégedetten fütyörészve zárta le a motorházat, egy perc alatt találta meg a hibát, öt percbe sem tellett, amíg kijavította, ez még egy gyakorlott autószerelőnek is becsületére vált volna.

— Kérdezhetek valamit? — szólalt meg ekkor egy rekedtes hang a háta mögött.

Dagmár Pál megfordult, idős, köpcös férfi állt a járdán.

— Tessék, mit óhajt?

Az öregúr közelebb lépett, a kezét nyújtotta.

— Márton Zoltán, ha megengedi. Adómentes kisiparos, a lakosság szolgálatában, nyugdíj után reaktiválva. Itt lakom az utcában, többször megfigyeltem, hogy ön nemcsak a saját Skodáját reparálja meg, hanem más autósokét is.

— Nocsak! — hökkent meg Dagmár. — Föl akar jelenteni kontárkodásért? Mert akkor nagyon mellé fogott, tata. Mert igaz, hogy én másoknak is segítek, de csak szívességből, ha megkérnek, mert nem értenek az autóhoz. Pénzt senkitől nem fogadok el, ezt bárki tanúsíthatja.

A másik legyintett.

— Följelentés?! Ugyan! Én csak arra volnék kíváncsi, hogy az autónál befejeződik-e a tudománya? Vagy ért máshoz is? Kisebb villanyszerelésekre gondolok, meg csapbőrözésre, apróbb lakatos- és műszerészmunkákra.

És amikor Dagmár Pál szerényen, de magabiztosan bólintott, a reaktivált kisiparos folytatta:

— Ez esetben teszek önnek egy ajánlatot. Hagyja ott a munkahelyét, én látatlanba ötszázat ráígérek. Dolgozzon nekem, dolgozzunk együtt. Mit szól ehhez?

Dagmár Pál elmosolyodott.

— Megtisztelő az ajánlata, de van egy kis bibi. Én egy középüzem igazgatója vagyok, megvan a hétezrem tisztán havonta. Erre is rátenne ötszázat?

Könnyedén vállat vont az öreg.

— Persze. Akár hatot is. És pluszként vegye számításba, hogy nálam nem kell egész nap dohánybüdös irodában ülni, hülye könyökvédősökkel vitatkozni, átkozott bürokratákkal értekezni, nálam nincs idegeskedés, szorongás, gyomorideg meg infarktus. Hol itt bütykölgetünk egy keveset, hol ott, változatosan. És én a nyolc órához sem ragaszkodom szigorúan, el is lehet kérőzködni, ha valami elintéznivalója akad, nem fogunk ilyesmin összeveszni.

Dagmár Pál megrázta a fejét.

— Nem olyan egyszerű, csak úgy munkahelyet változtatni.

De a csábító csak ütötte tovább a vasat.

— Még nem említettem a borravalót. És az ellátást sem. Arra nálam egyáltalán nem lesz gondja. Olyan nem létezik, még ha csak egy nyavalyás konnektort cserélünk is ki százötvenért, hogy meg ne kínáljanak étellel, itallal. Én ezt már így vezettem be a körzetemben. Na?

Dagmár nem válaszolt, az olajfoltos kezét dörgölte elmélyülten egy rongygyal.

A köpcös mester szorosan melléje lépett, megfogta a vállát, fölágaskodott a füléhez.

— Elárulom — súgta —, hogy az ilyen javítómunkáknál nőt is sokkal könnyebben tud fölcsípni, mint a gyárában, ahol magának példás erkölcsöt kell élni mint vezetőnek. Én viszont az ilyesminél szemet húnyok, a lakásokból ne tűnjön el utánunk semmi, a többivel én nem törődöm, csak a gyors és jó iparos munkával... Ne adjon azonnal választ, gondolkodjon el azon, amit ajánlok.

Elbúcsúztak, Dagmár Pál beült a kocsijába, bement a gyárba, ahol panaszáradattal öntötte el őt a munkaügyi osztály vezetője, megint kiléptek hatan, új meg egy se, se segédmunkás, se szakmunkás, kétségbeejtő a helyzet. Dagmár megnyugtatóan hátba veregette.

— Föl a fejjel, koma! Örülj, hogy igazgatód még van!

Kürti András

LENGE MAGYARBAN A TÁTRA BÉRCEIN

A Magas-Tátrába készültem. Mi magyarok nem vagyunk igazi téli, hegyi turisták, azért utazásom előtt szakembert kérdeztem, hogyan kell öltözködni.

— Szükséged van egy jó sínadrágra, vastag sínadrágra, meleg anorákra, hósapkára és természetesen sífelszerelésre. Azonkívül sziklamászó vasakra, kapcsokra, fejszére, ágfűrészre, karabinerekre, vízhatlan sátorlapra, duplapengéjű késre, viaszra, fagygyúra, acélszögekre, drótkötélre, jégmentes hátizsákra, viharbiztos spirituszfőzőre, iránytűre, mentőfelszerelésre...

— Tudod mit? Akkor én maradok a balatoni nyaralásnál. Ott szükség van egy szál fürdőgatyára, meg egy strandpapucsra — feleltem és elhatároztam, hogy azért is elmegyek a Tátrába.

*

Persze a felszerelést a minimálisra korlátozom. Mivel sziklamászásról szó nem lehet, hacsak a szikla meg nem mászik engem, elindultam körülnézni a nagy magyar kereskedelemben, hogy beszerezzem a legszükségesebbeket. Elsőnek a bizományit vettem célba. Találtam is egy tarka-barba, csatos, veretes hétmérföldes sícsizmát. Egyet léptem benne előre, de úgy éreztem benne magam, mint a törött lábú beteg a gipszcsizmában. Fogalmam sincs, hogy tudnak valamiben síelni, amikor még lépni sem lehet benne. Turistabakancsot viszont nem kaptam, azt újonnan kell venni. A sportáru üzletben csak egyféle, fekete, komor bakancsot árultak, olyan formát, amit a munkások hordanak a gyárban, hogy a vasforgács ne menjen a talpukba. Mondom az eladónak, hiszen ez munkásbakancs. Persze, felelte öntudatosan, nem is grófoknak csinálják... Megköszöntem a szemináriumot és jobb híján megvettem, ami volt. Akartam venni azonkívül egy sínadrágot (az áruház nem tartja, a sportboltokban kifogyott), egy anorákot (kifogyott, illetve nagyméretű nincs). Vettem hát egy vékony lastex nadrágot, egy bojtos sísapkát, meg egy vastag zoknit. Valakitől kölcsönkaptam egy anorákot, méretre jó is volt, csak a cipzár nem működött, úgy

hogy mindig a fejemen keresztül kellett közlekednetnem.

Fel voltam készülve.

*

Meg kell adni, téli felszerelésem beváltotta a hozzáfűzött reményeket. Egyetlen egyszer került csak bajba.

A Csorba-tónál elhatároztam, hogy felülök a sedackovy vytára. Nem tudtam mi az, de szerencsére a térkép idegen nyelveken is közölte a nevét. Franciául telesiège, angolul chair-lift, németül Schwebebahn, oroszul pedig podvesznája daróga kereszlnája. Félelmetes nevek! Aztán megpillantottam a szerkezetet a saját szememmel: de hiszen ez a libegő! Ilyen nálunk is van a János-hegyen. Azzal már fel is pattantam a daróga micsodára. Szép idő volt, a kesztyűmet a hotelben hagytam, élveztem, hogyan emelkedik velem a masina két komor sziklafal között, aminek a végén nyilván megérkezem a célhoz. Már készülődtem a kiszálláshoz, amikor a szék kibújt a meredélyek közül, s én azt hittem, nem jól látok. Valahová, az irdatlan messzeségbe — mint utóbb megtudtam, 1850 méteres magasságba — kúsztak fel az ülőszékek. Egyik csúcsról a másikra. Sehol egy közbülső állomás, akárcsak egy feltételes megálló. A kezem oda akart fagyni a vashoz. A lastex nadrág habselyem alsónemű módján közvetítette felém a műanyag ülőke jeges leheletét. Szúrós hó vágott az arcomba. Csak az a drága sipka volt hűséges hozzám, le is húztam az orromig, bár a bokámig tudtam volna megnyújtani. Viszont félelmetesen gyönyörű havas táj húzódott alattam, amennyire ezt behunyt szemmel meg lehetett állapítani. Hogy ne nyújtsam soká: fél óráig tartott az út felfelé. Végre feltűnt a fordulóállomás a csúcson. Ütött az ideiglenes szabadulás órája! Megihatok egy borovicskát odafönt, hátha megindul gémberedett tagjaimban az élet,

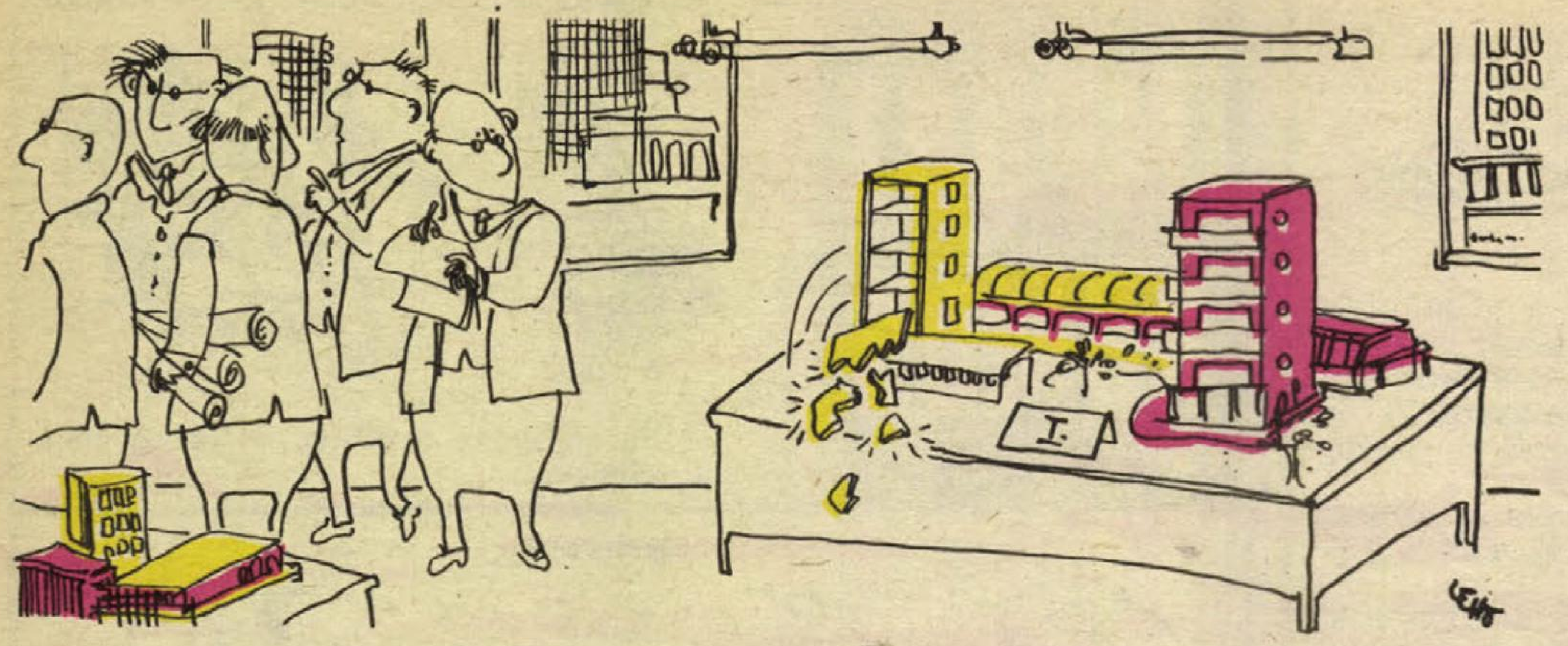

utána úgyis még jön a visszalibegés. És akkor ért életem legnagyobb csalódása. Itt a csúcson csak a sítalpas utasok szállhattak ki, magamfajta, közönséges sítalptalan egyén már nem. Ez volt ugyanis az utolsó menet. Két tagbaszakadt szlovák legény már lökött is visszafelé a mélységbe. Újabb fél óra várt rám a tűhegyes, jeges hófúvásban. De én nem rettentem vissza. Hová is rettentem volna? Lebegtem a feneketlen mélység felett, mély feneketlenséget érezve, mert a vékony nadrág már hozzáfagyott az ülőcsontomhoz. Lebegtem és velem lebegett a felhúzhatatlan cipzár, a pesti sízokni, a munkásbakancs. Ezekben a percekben átsuhant az agyamon az egész életem, a családom, a város, ahol élek, a bizományi áruház, a sportbolt, a balatoni naplemente. Aztán hirtelen feltámadt bennem a remület. Ahogy közeledtem a végállomáshoz, próbálgatni kezdtem az ülőszék záróvasát, és rájöttem: ezt én nem tudom kinyitni. Ennek valami olyan fortélya van, amit nyilván csak a legöregebb tátrai turisták ismernek. Ott lent pedig már senki sincs, tehát a sedacky, vagy telesiège, vagy daróga-maróka meg fog velem fordulni és visz újra fel erre a himalájára, aztán megint le, aztán megint fel, egészen holnap reggelig, amíg meg nem indul itt újra az élet. De akkor már engem ebből a székből úgy kell kiolvasztani.

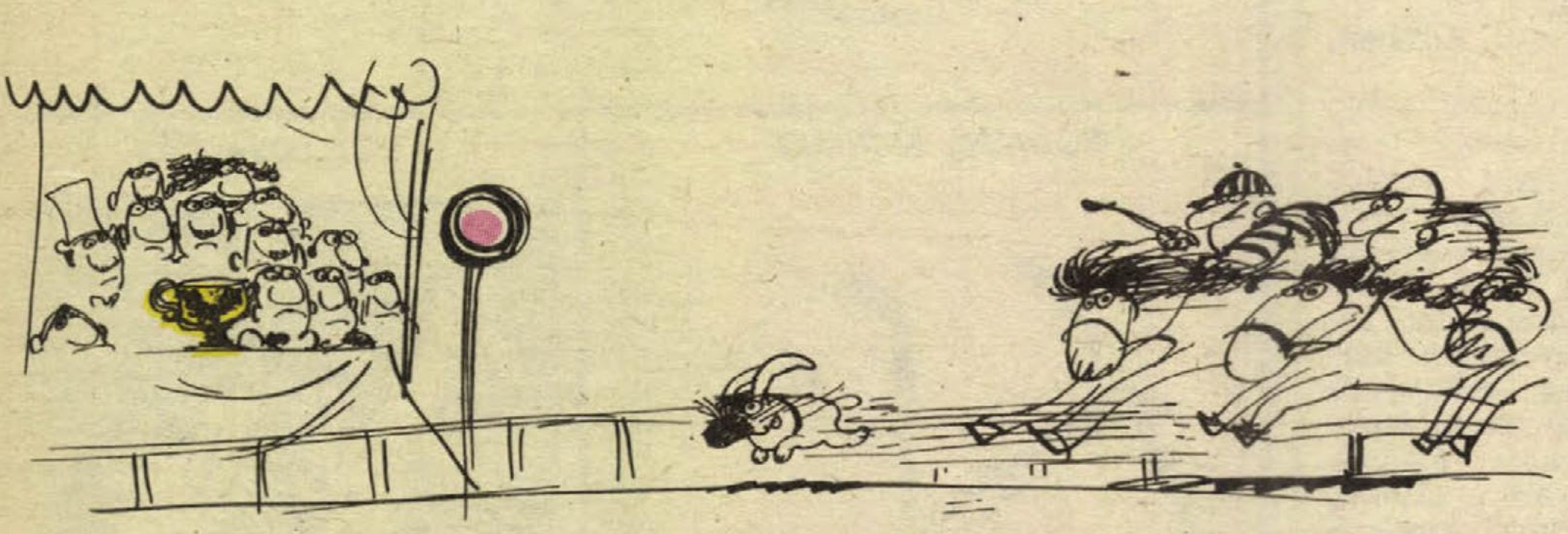
Szerencsére odalent, látva ügyetlenségemet, kinyitották a zárószerkezetet, én pedig nem tudom kinek a lábán, de úgy éreztem, hogy nem a magamén, elbotorkáltam a szomszédos hotel bárjába. Három pohár italt hajtottam fel és megállapítottam, hogy speciel ebben a kellemesen fűtött bárban, konyak mellett, az én gondosan összeállított téli felszerelésem tökéletesen megfelel a téli magashegyi turisztikának.

Végre célhoz értem.

Novobáczky Sándor

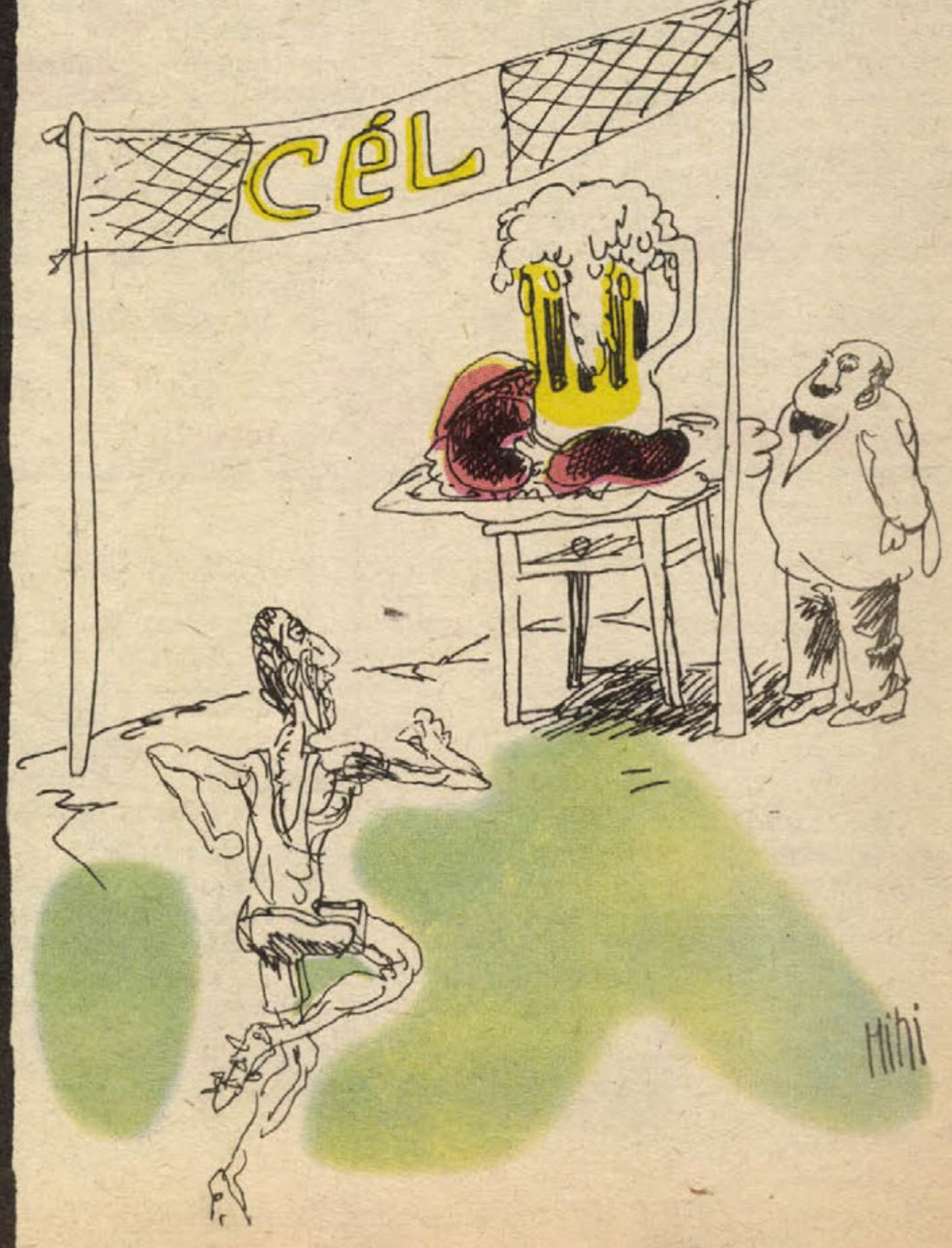

GRAND PRIX*

LEHOCZKI, SAJDIK, VÁRNAI, DALLOS, BRENNER, BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS

Szakma

Akármi legyek, ha ez itt csak az úszásról szól.

Az úgy volt, hogy Illetékes Hely meghívott, tartsak őrületes fejtágítót az edzők főtanácskozásán, ismertessem a külföldi nagymesterek külföldi nagymesterfogásait.

— Az neked menni fog — mondta Illetékes Hely —, mert nem kell hozzá ész, csak olló. Összevágsz egy csomó cikket a külföldi szaklapokból, aztán hinted.

Három hétig tele volt a fejem vízzel. Vizet reggeliztem és vizet vacsoráztam. Öt ollót csonkig koptattam, pedig Solingenből jöttek. Aztán elmentem és hintettem. Ők meg bólogattak. Elhintettem, hogy Doc Counsilman lóval rúgatja tanítványait New Hawenben, mert a hirtelen impulzusok növelik a fehér izomrostok teljesítőképességét.

— Tudjuk — mondták félhangosan. — Ismerjük.

Elhintettem, hogy Mark Schubert olajban úsztatja versenyzőit Mission Viejóban, mert úgy könnyebb elsüllyedni.

— Világos — dünnyögték. — Valami újabbat.

Elhintettem, hogy Dick Jochums ólompatkót ver az úszók talpára Long Beachben és így ellensúlyozza a víz felhajtó erejét, mert utálja a felhajtást.

— Mi sem természetesebb — motyogták. — Alapvető dolog.

Egy idősebb edző minden alkalommal hozzátette:

— Nagy ügy. Én ezt már 1928-ban így csináltam.

Elkapott a frontátvonulás és megbocsáthatatlan gaztettre vetemedtem. Eldobtam a papírjaimat és fickósan halandzsázni kezdtem. Majd adok én nektek nem megdöbbenni...

— Figyelemre méltó továbbá — mondtam —, a Csütörtök-szigeti Rebozo Liliukalani módszere. A kitűnő mester tanítványai úszás közben egy pingponglabdát tolnak az orrukkal a víz színén. Ez javítja a vízfekvést, valamint az akarat-erkölcsi tulajdonságokat.

Nem döbbentek meg, de legalább nem is motyogtak. Vérszemet kaptam, jóllehet napszemüveg volt rajtam.

— Más alkalommal — folytattam —, a táv jelentős hányadát víz alatt teszik meg és közben fennhangon énekelnek. Így jelentősen fejlődik az anyagcsere, valamint a kapillarizáció, bármi legyen is az.

Egyetlen kérdés hangzott el.

— Na és mit énekelnek?

— Ööö... — mondtam — ...nos, minthogy a Csütörtök-szigeteken német bevándorlók is élnek, leginkább a Heidenrösleint. „Rózsa, rózsa, harmahatos... — bömböltem — ...rózsa a pusztáhában."

Gyorsan elfelejtettem az egészet, és reméltem, hogy követik a példámat.

Na, két hétre rá delfinbajnokság, én is ott téblábolok az uszodában. Egyszerre odajön Gombház Gézus, a lipánkai srácok edzője.

— Ide hallgass, ha találkozol Rebozo Liliukalanival, add át legforróbb köszönetemet.

— Ki az ördög az a... Úristen, csak nem?

— Kérlek szépen, betűről betűre átvettük a módszerét. Igaz, hogy a pingponglabda feszült szemmel tartása következtében néhány gyereknél átmeneti sandaság állt be, sőt, Helybeli Pityu légzés közben több pingponglabdát lenyelt, de ezek lényegtelen csekélységek. A víz alatti munkánál sikerült nemzeti tartalommal megtöltenem a nemzetközi formát. A Heidenröslein helyett a „Rózsi, ha bejössz a laktanyába" kezdetű nótát daloltattam a srácokkal. Igaz, először a fél uszodát kiitták, de hát saját artézi kutunk van, így az utántöltés nem okozott gondot. A lényeg az, hogy a gyerekek ugrásszerűen javultak, úgy úsznak, mintha dinamit lenne a nadrágjukban s most alighanem letarolják a bajnokságot.

Kis kék lámpák gyulladtak bennem. Zseni vagyok és kész. Zseni, aki akkor is csodát tesz, ha csak hülyéskedik. Ha valaki int a túlsó partról, simán átsétáltam volna hozzá a víz tetején. Fennkölt és lebegő lelkiállapotomban ez akkor semmiféle nehézséget nem okozott volna.

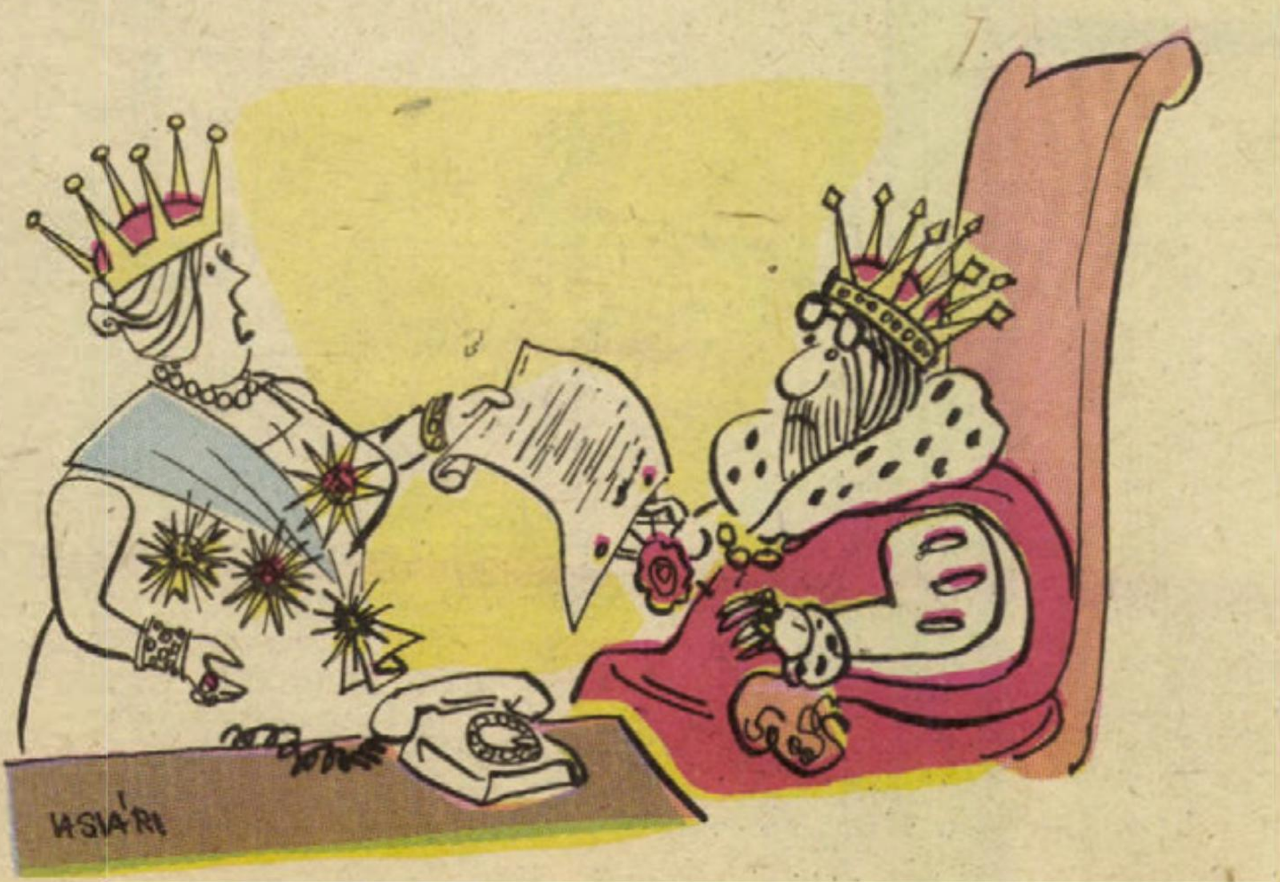
A lipánkaiak nem szerepeltek rosszul a bajnokságon. Tizenhat ezüstöt nyertek. Az aranyakat viszont Bezzeg Jenci tanítványai, a Rorátéi Diadal úszói vitték haza. Ezeket a srácokat egy hónapja még a kutya sem ismerte, s most egyszerre hat klasszist javultak. Pedig Bezzeg Jenci ott sem volt a fejtágítón.

— Hogyan csináltad? — kérdeztem a csalódástól töksárgán. Széttárta a karját.

— Gőzöm sincs. Tudod, államvizsgára készülök, tanulmányi szabadságot vettem ki. Egy hónapja az uszodának még csak a tájékára se néztem.

Ja, ha csak úgy nem...

Peterdi Pál

– Azt írják, hogy ikresítik a telefonunkat!

IMPORT HUMOR

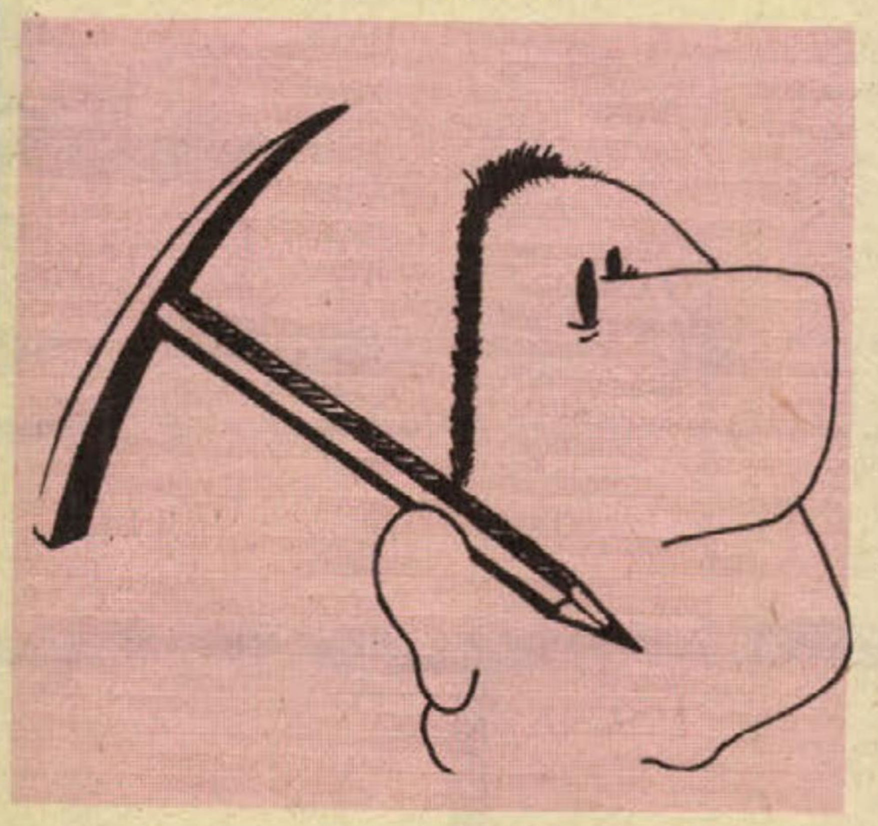

– Ne haragudj, anyukám, de az udvariasság kötelez.

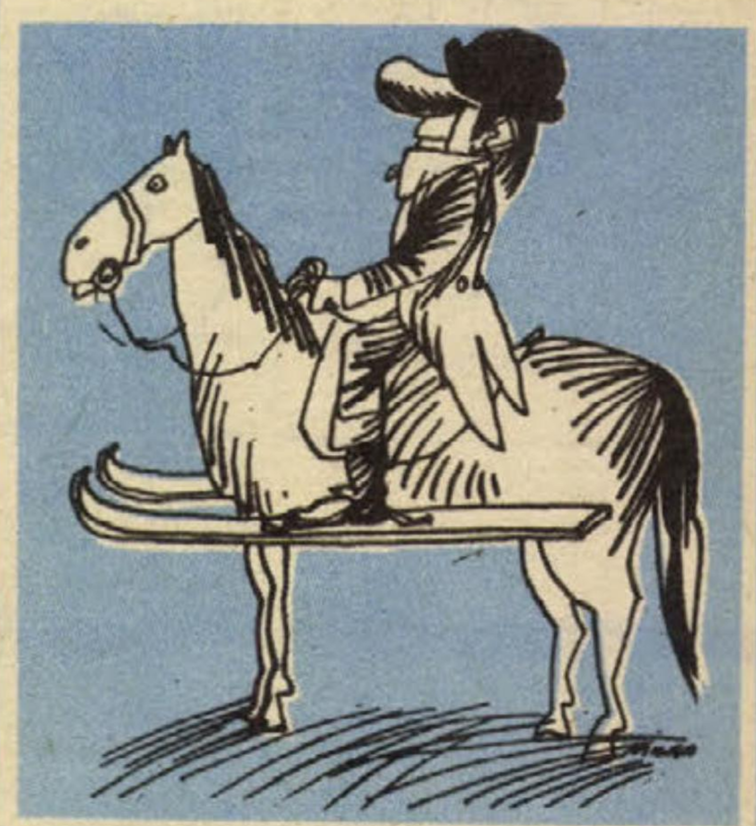
MEGLEPETÉS

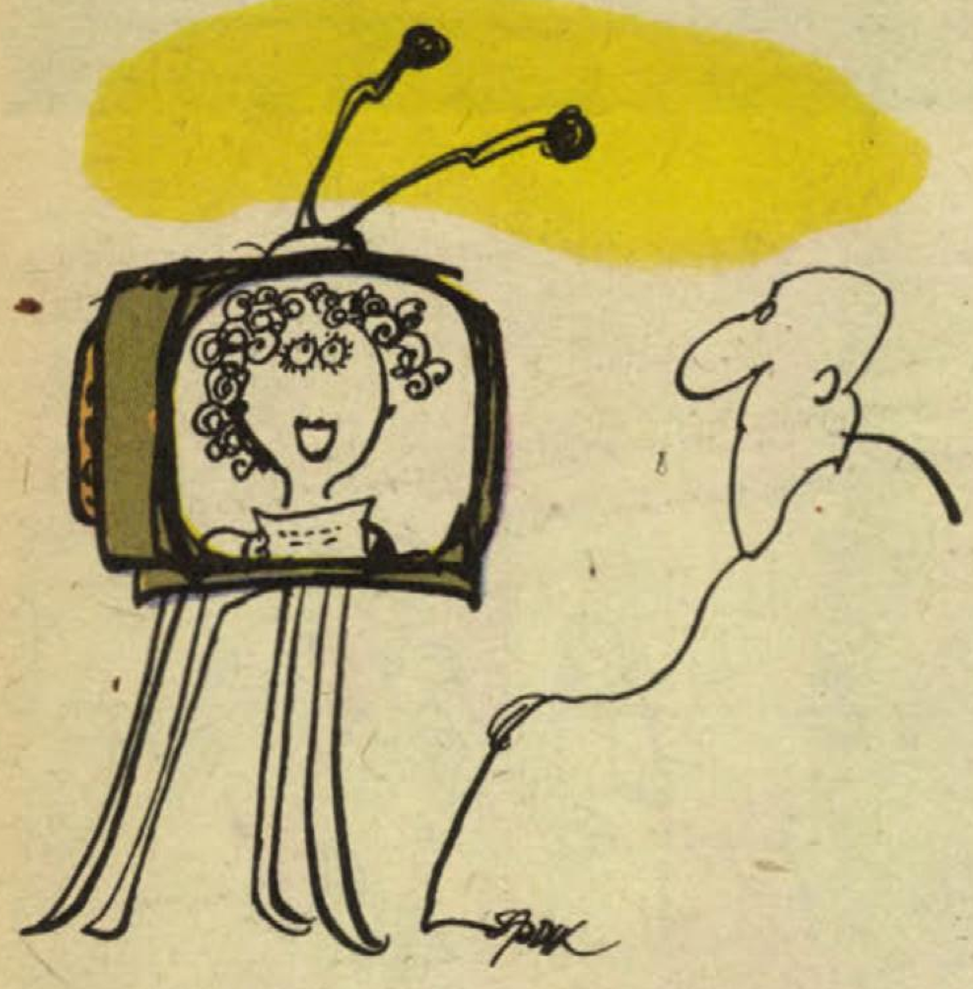

IRODALMI KRITIKUS

TÉLI LOVAGLÁS

– A nagy sikerre való tekintettel megismételjük a múlt havi nyelvbotlásokat.

Aszongyák

hogy hatszázezer szervezett állatvédő van az NSZK-ban, gyermekvédelemmel pedig mindössze húszezren foglalkoznak.

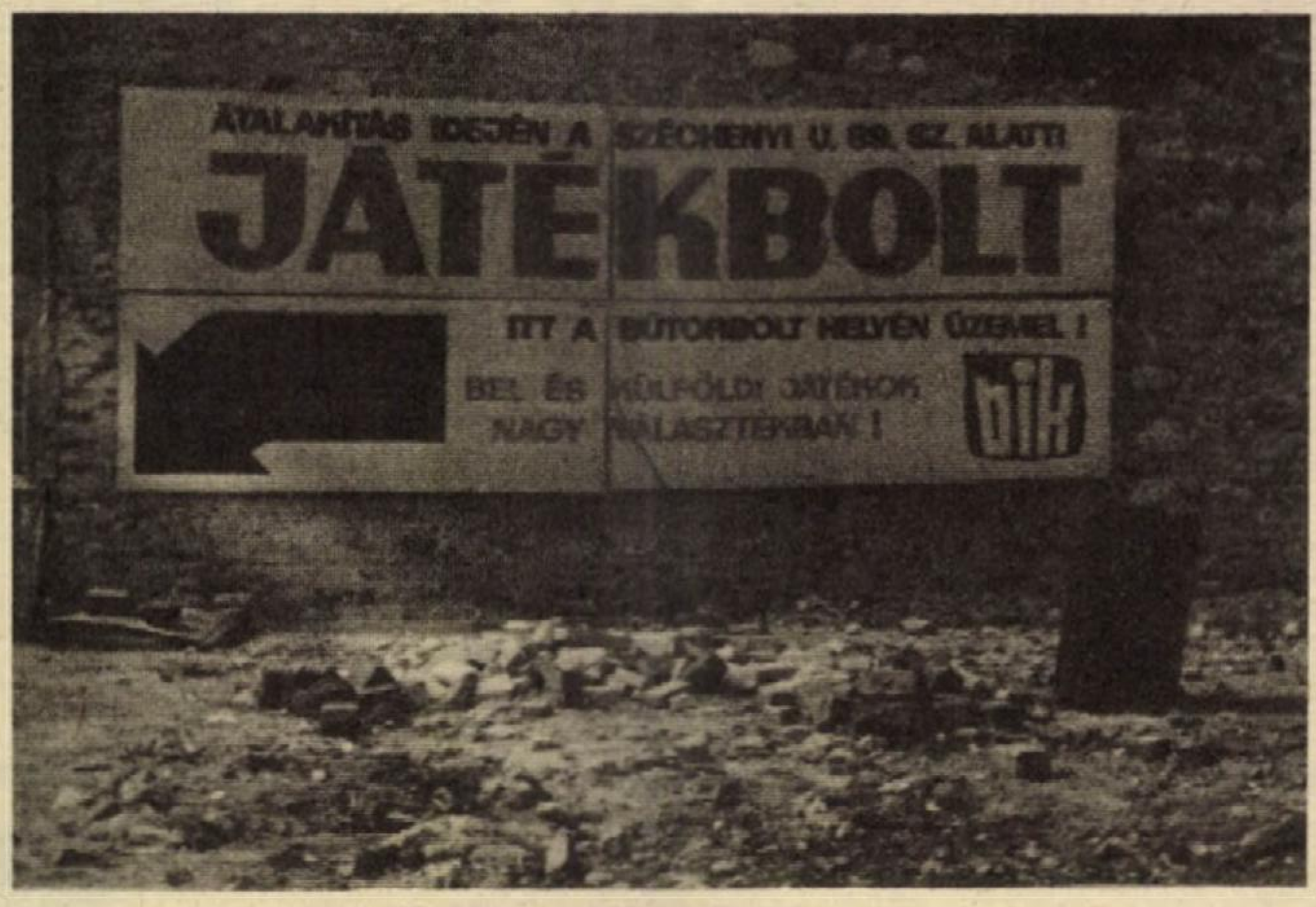
Félreértés ne essék, én szeretem az állatokat, a kutyát én is az ember jó barátjának tartom, méghozzá olyan barátjának, aki — ez elég ritkaság — nem beszéli ki az embert a háta mögött, még a macskát is kedvelem, feltéve, ha nem egy belvárosi eszpresszóban ül koktél mellett horgászgatva, oly módon, hogy a horgászathoz még horgászbotot sem használ, és műlégy helyett műszempillával keríti horogra a lehetőleg külföldi halakat, én még a szúnyogra se tudok igazán haragudni, hiszen az csak nem bűn, ha valaki szeret csípkelődni, tehát semmiféle elfogultság nem vezet, amikor kissé sokallom az NSZK-beli állatvédőket a gyermekvédőkhöz képest, arról nem is szólva, hogy a harmadik fajta védelem, a felnőttvédelem szóba se kerül, pedig ez se lenne éppen szükségtelen, csak egy pár példát mondok kapásból, ahogy eszembe jut, józanvédelem a részegek ellen, gyalogosvédelem — ez utóbbi úgy hangzik, mint egy sakk-szakkifejezés, de nem az — a járművek ellen, járókelővédelem a garázdák ellen, feleségvédelem némely ideges férj ellen, beosztottvédelem basáskodó főnök ellen, és így tovább, reggelig sorolhatnám, ha volna hozzá időm és helyem, de úgyis hiába sorolnám, mert az ilyen újításokat nem valósítják meg.

Huszadszor azért, mert megvalósíthatatlanok, hiszen ha megvalósulnának, akkor csak kétféle ember lenne a világon, védő és védett, és ha mindenki védő vagy védett lenne, akkor ki ellen kellene megvédeni a védetteket?

(gergely)

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Na, most ezek még a bútorok vagy már a külföldi játékok?

(Miskolcon fotózta Konecsni Pál)

gyár épült ki Sándorfalván, futószalag-rendszerrel. A legkülönfélébb gépeket telepítették a futószalag sorozatába: amit régen egyetlen szabónak kellett csinálnia lábbal hajtott varrógépén, azt most 35—40 asszony végzi, betanított munkásként, boszorkányos gyorsasággal.

— Mennyi az átlagkereset?

Csoda, hogy munkaerőhiány van?

(A Szabad Földben észlelte Milák István, vásárosnaményi olvasónk)

Thomas Alva Edison, a polihisztor feltaláló zseni egyik felfedezése, a fonográf nemsokára százesztendős. Edison ugyan 1877 júliusában mutatta be hangrögzítő és hangvisszaadó viaszhengeres készülékét a hitetlenkedve ámuló londoni közönségnek, majd a magyar Puskás Ferenc közreműködésével 1978 márciusában az Akademie Francaise-nek is, de a gramofon születését mégis az álom felröppenésétől: 1877. április 18-ától számítják.

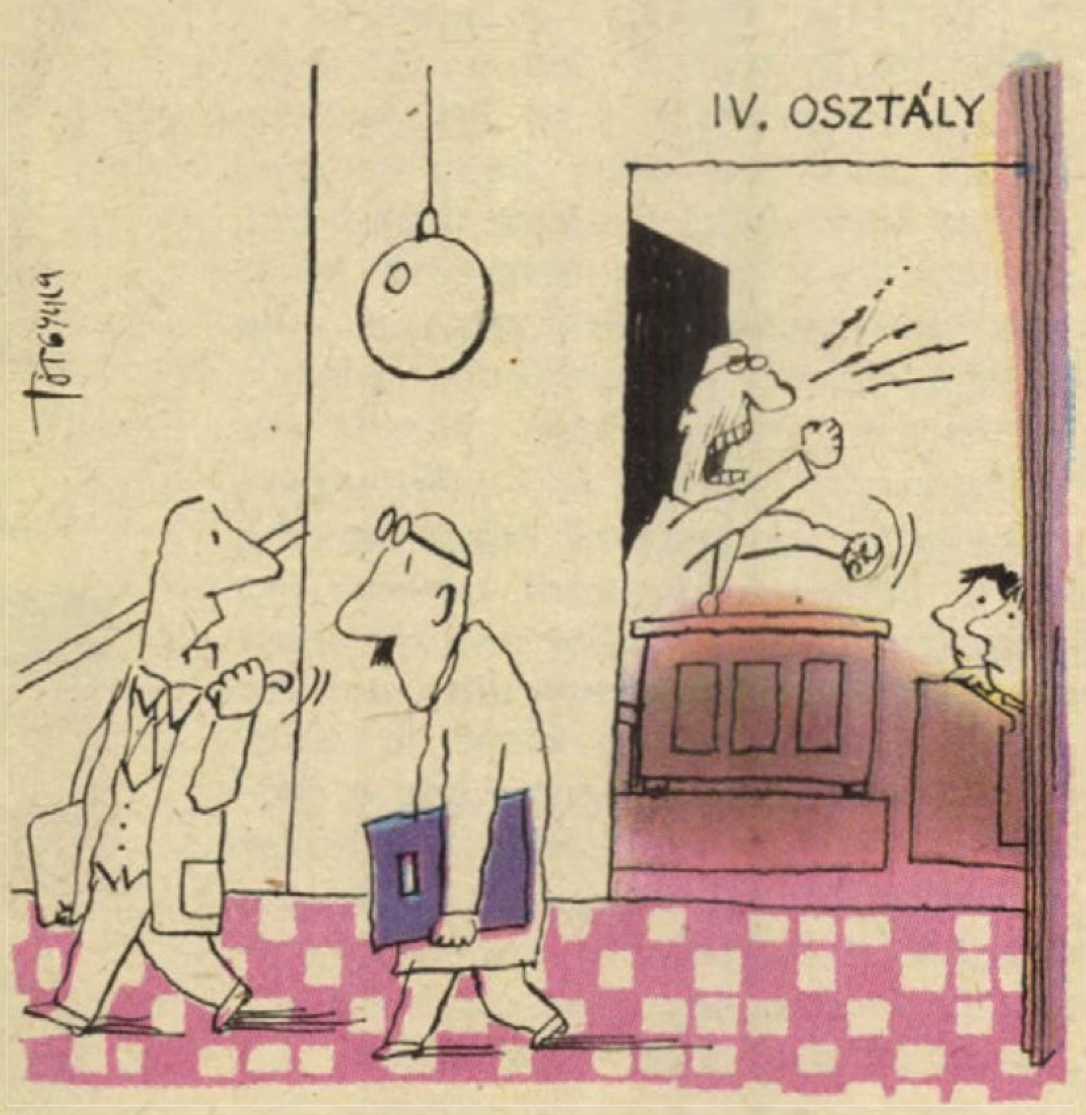
Mi az, Pesten egy Puskás még jövőre is csak Ferenc lehet?

(A Magyar Nemzetben lelte Vásárhelyi Katalin)

Ez aztán a mohóság. Még az emeletet is megvásárolták!

(A Flórián téren fotózta Naszvagyi Vilmos)

– Nálunk nemcsak képesítés nélküli, hanem képesség nélküli pedagógus is dolgozik...

A pszichiáternek mondja a páciens:

— Nagyon szeretem a szimfonikus zenét.

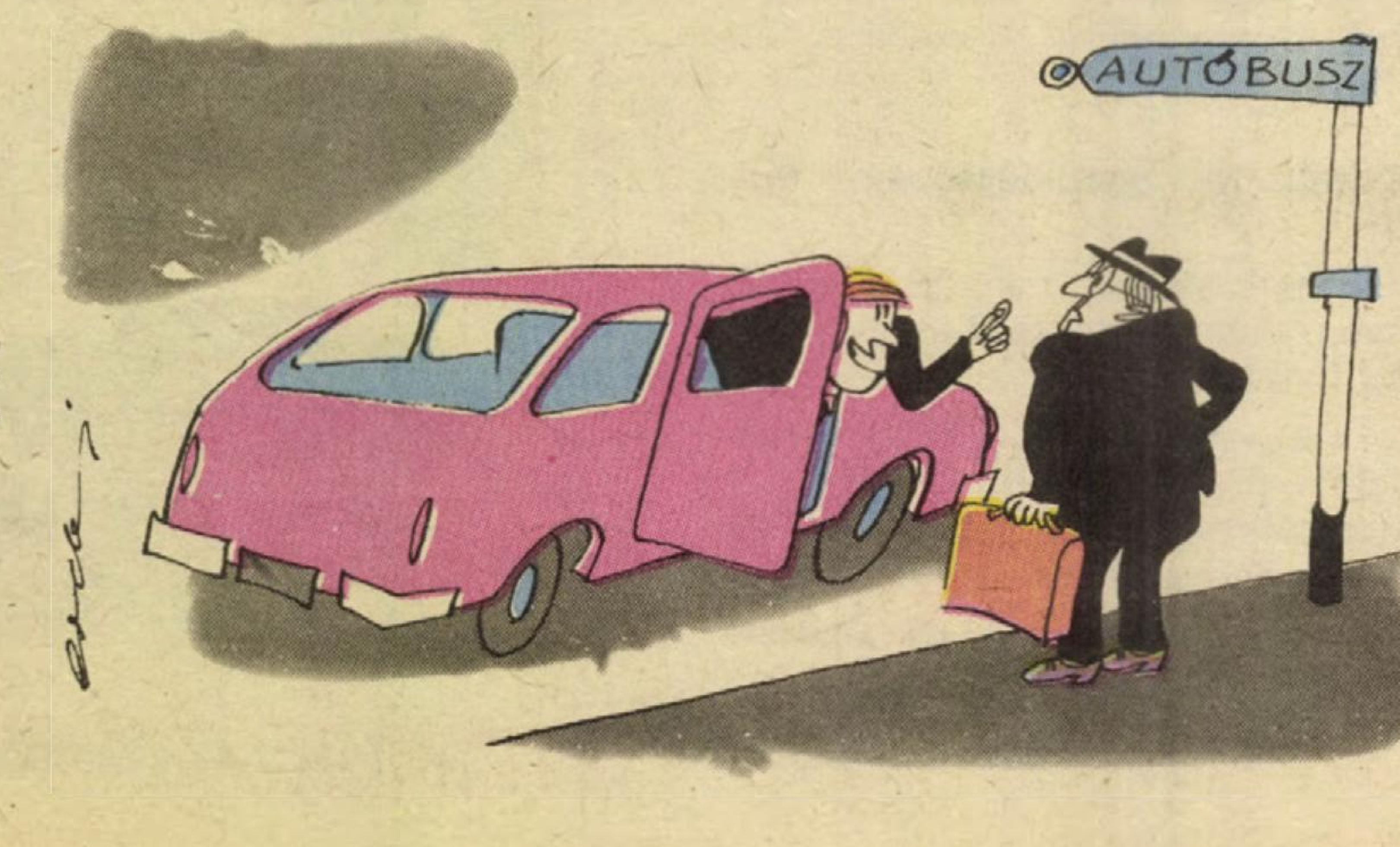
— Ez nagyon jó, én is szeretem.

— De én csak akkor tudom igazán élvezni, ha a padlón fekszem és becsukom a szemem.

— Ez meg miért lenne baj?

— Azért, mert valahányszor elhelyezkedem, odajön a jegyszedőnő, és kidob a hangversenyteremből.

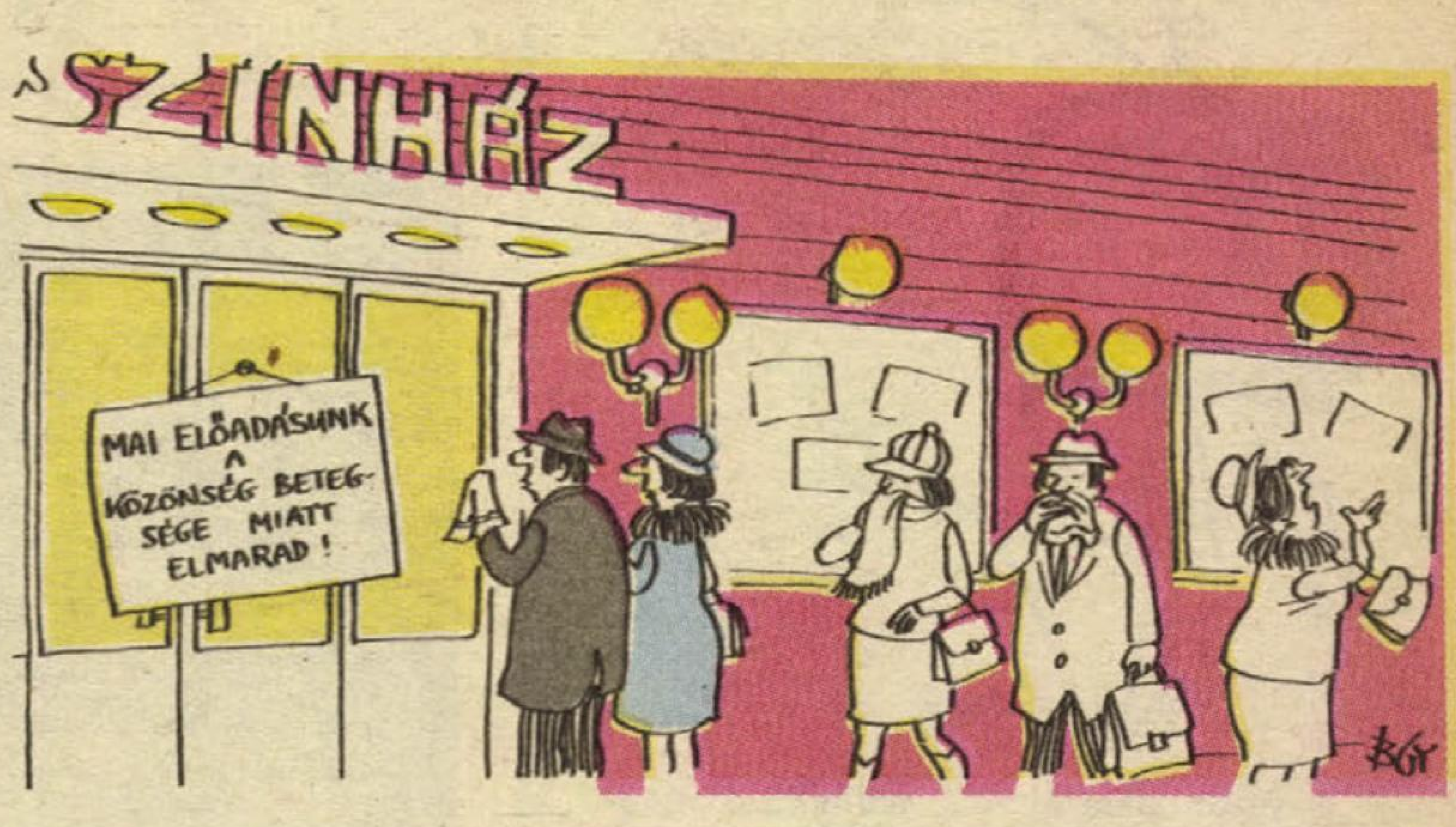
FIGYELMES DIÁK

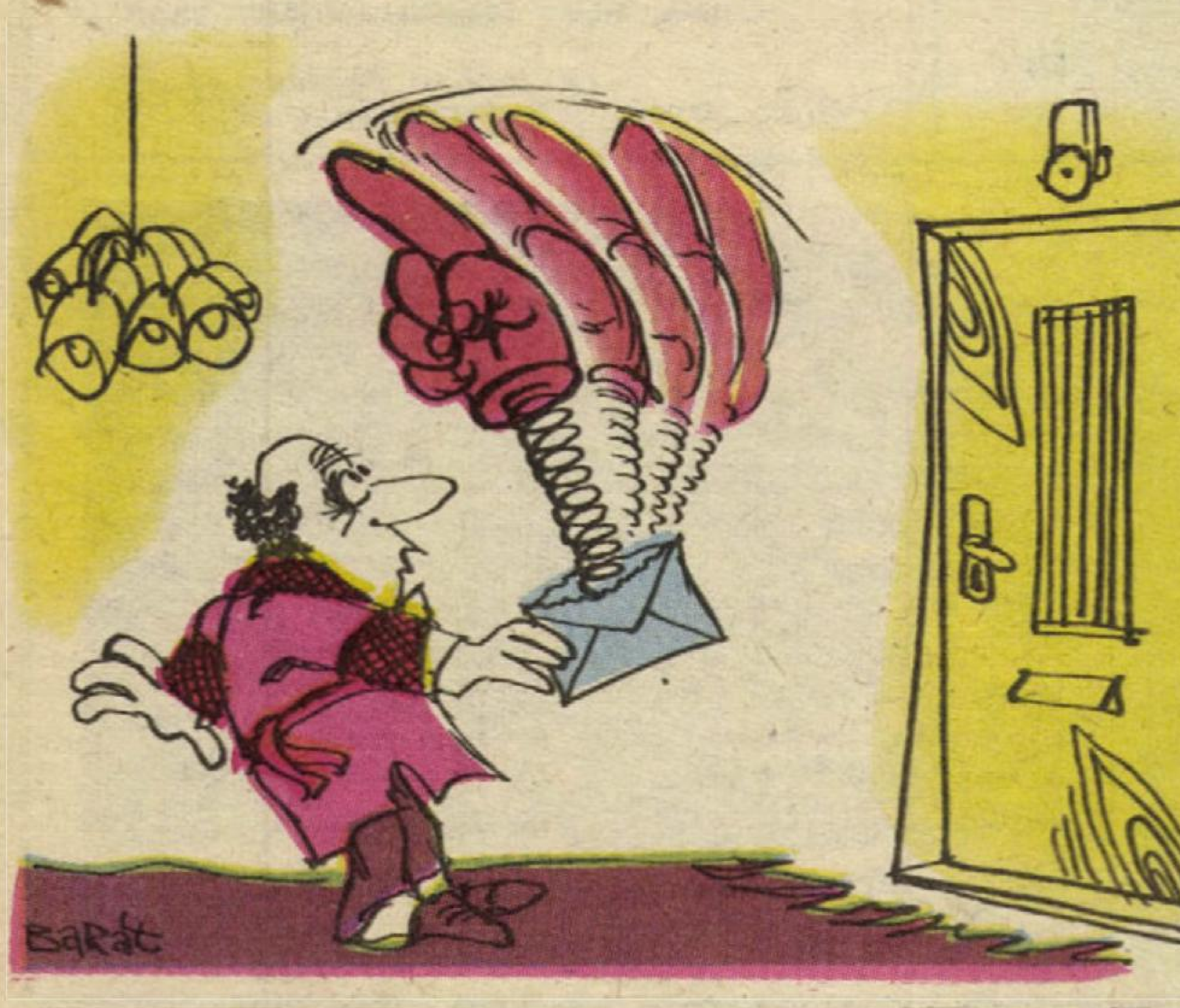
– Szálljon be, tanár úr, eikéssük az előadását!

INFLUENZÁS IDŐK

HIVATALOS FELSZÓLÍTÁS

HIRDETÉS

ZSÖLLYE

A Thália Színházban Mesterházi Lajos darabjának, a Prométheusz rejtélynek a zenéjét a kitűnő Kaláka együttes szerezte. Az egyik dalt Kozák András énekli, Kőváry Katalinnak, a rendezőnek feltűnt a próbák alatt, hogy akárhányszor Kozák elkezdett énekelni, elővette a zsebkendőjét és csomót kötött rá. Fel is szólt a színpadra.

— Andriskám, miért kötsz csomót a zsebkendődre?

Kozák komolyan válaszolt.

— Hogy el ne felejtsem a dallamot!

*

Körmendi János hetekig próbálta a Radnóti Miklós Színpadon a Mikszáth különös házassága című játékot. Körmendi rajong Mikszáthért és az ő ötlete volt, hogy Görgey Gábor különböző dokumentumokból, levelekből írja meg Mikszáth különös házasságának történetét. Amióta csak a darab előkészületei folytak, Körmendi Mikszáthtal ébredt és Mikszáthtal nyugodott le, ha ugyan egyáltalán nyugodtnak lehet nevezni azt a mámoros állapotot, amikor egy színész igazán kedvére való feladatra készül. Egyik délelőtt, amikor Körmendi a próbára ment, a Lánchíd közepén vette észre, hogy a példányát otthon felejtette. Azonnal visszafordult. Becsengetett a lakása ajtaján. A bejárónéni éppen takarított és ki sem nézve az előszoba ablakon, az ajtó mögül kiabálta:

— Nincs itthon a művész úr!

Körmendi egy pillanatig maga elé nézett, majd bosszúsan mormogta;

— No, akkor hiába jöttem!

Ezzel megfordult és szomorúan elindult szerep nélkül a próbára.

*

A múlt hét egyik főpróbáján történt.

Az egyik páholy mélyén a lelkes szerző mámorosan közölte a körülötte ülőkkel:

— Ha van igazság, akkor ennek a darabnak 100 előadása lesz!!!

Meghallotta ezt a kevésbé lelkes kritikus, aki ezt mormogta maga elé:

— Csak az a baj, hogy „három a magyar igazság".

Rátonyi Róbert

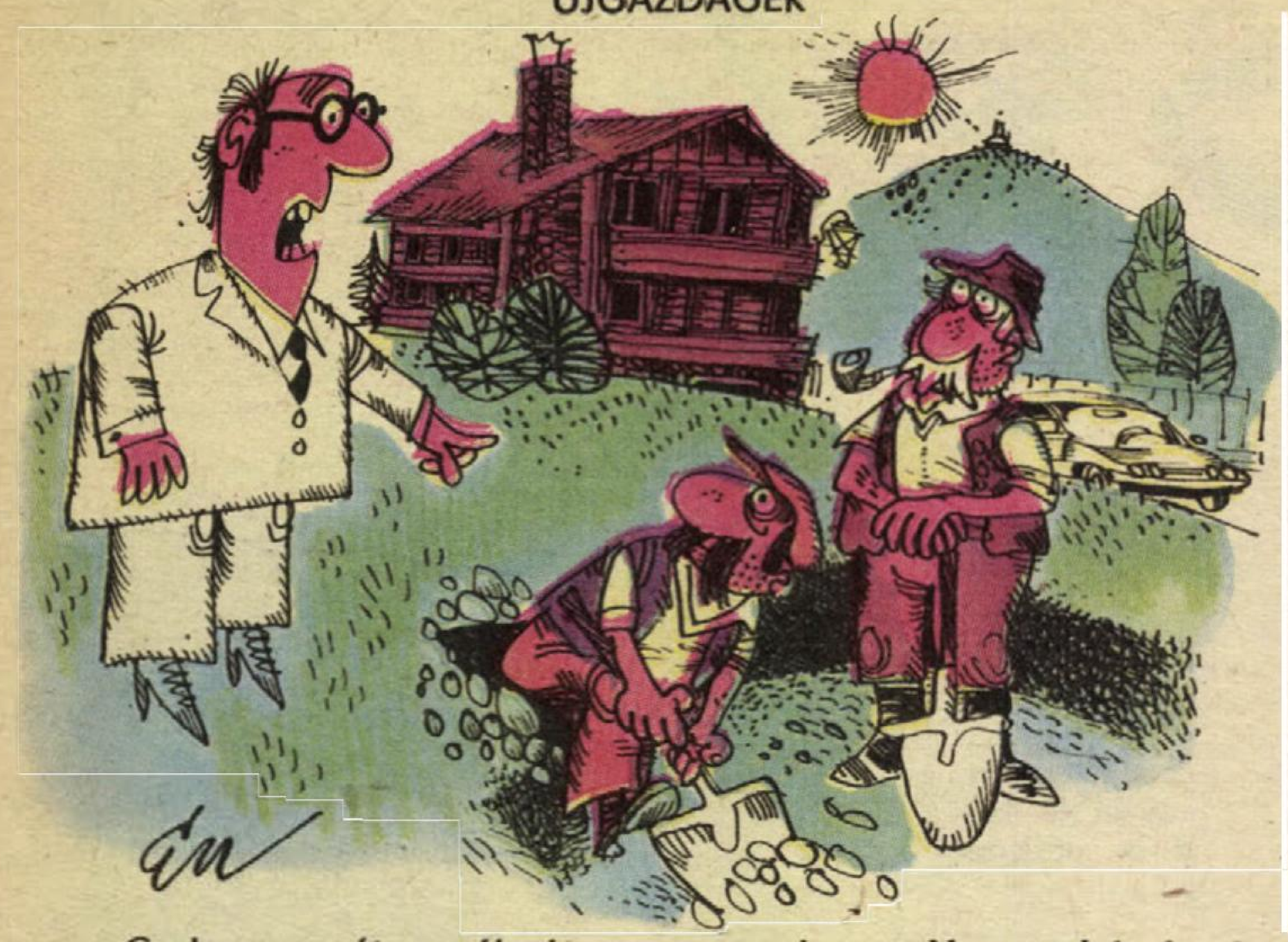
AZ EMBER TRAGÉDIÁJA LXXXIX.

„Ez az, ez az, miért mindég epedtem."
(Madách)

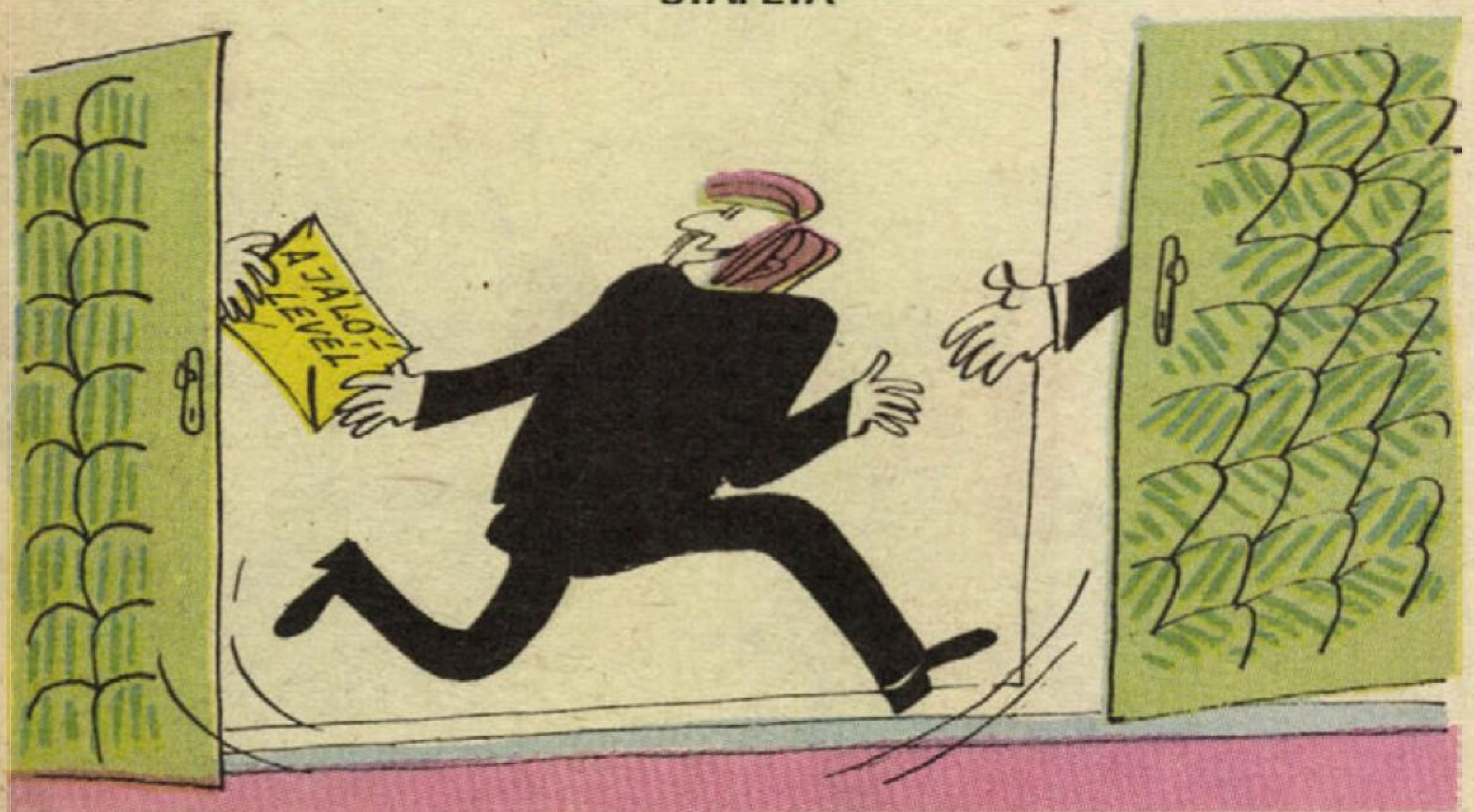
24-30-51-60-71

ÚJGAZDAGÉK

– Csak egy méter mély legyen a medence. Nem tudok úszni.

STAFÉTA

– Azt hitted, csak a tévétornára vonatkozik, hogy idősebbek is elkezdhetik?!

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. ¼ évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
77.2308/2-09 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Egy apró termetű, cingár cowboy lép az ivóba. Szemben vele egy másik, hatalmas termetű cowboy áll.

— Akarsz egy pofont? — kérdi a kicsi, kihúzva magát.

— Igen — válaszol a marcona alak pökhendien.

— Akkor menj át a szomszéd ivóba, én is ott kaptam egyet az előbb...

KESERŰ AFORIZMA

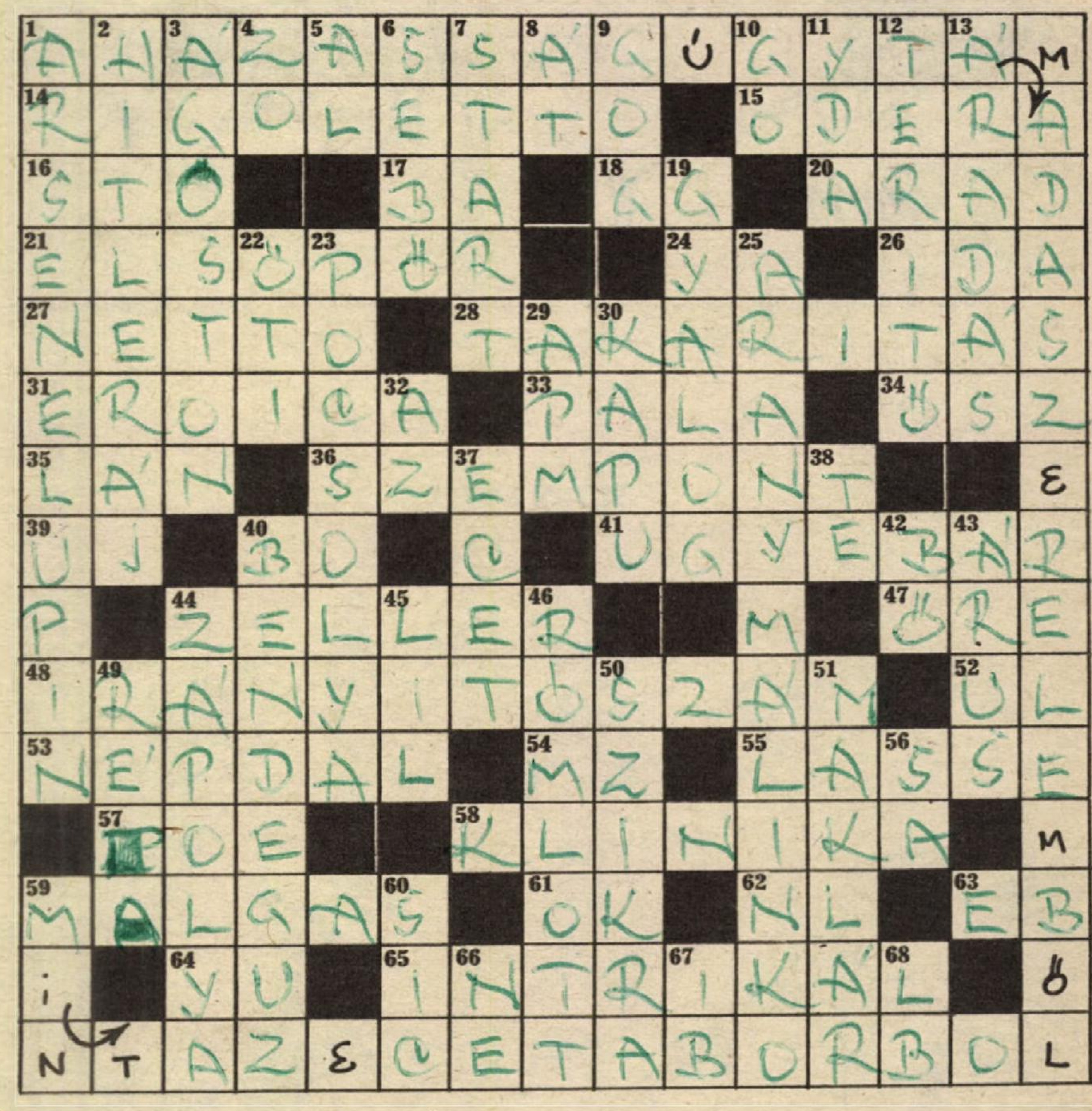
található keresztrejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 59 soraiban, melynek szerzője Byron, a nagy angol költő. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb március 7-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. Verdi operája
15. Folyó, mely a Balti tengerbe ömlik
16. S. T. O.
17. Rag
18. Azonos betűk
20. A szabadságharc idejéből gyászos emlékű város
21. A nagy vihar mindent...
24. Y. A.
26. Gárdonyi regényének hősnője
27. Tiszta súly
28. A lakás tisztán tartásának módja
31. Beethoven III. szimfóniája
33. Tetőfedéshez is használatos anyag
34. Évszak
35. E-vel: lendület
36. Valami, amit figyelembe kell venni
39. Még nem használt holmi
40. B. O.
41. Nemde — más szóval
44. Kerti vetemény
47. Európai váltópénz
48. A pontos levélcímzés egyik kelléke
52. U. L.
53. Szájhagyomány útján terjed, szerzője ismeretlen
54. M. Z.
55. A kétszeres olimpiai bajnok Viren keresztneve
57. „A holló" költője
58. Egyetemhez tartozó kórház
59. Független köztársaság Madagaszkár szigetén
61. Okozat származik belőle
62. N. L.
63. Hű állat
64. Jugoszlávia jele az autókon
65. Ármánykodik, cselt sző mások ellen

FÜGGŐLEGES

1. A krimi-irodalom legendás hírű „úri" betörője
2. A német nácizmust emlegették ezen a gúnynéven
3. Férfinév (egy szent neve is)
4. Z. O.
5. Az alumínium jele
6. Férfinév, a Sebestyén változata
7. A versenypályán pisztolylövésre történik
8. Keresztül
9. Bibliai óriás
10. Japán játék
11. Fordítva: nagy költőnk
12. Az asztalt borítja
13. Gyakran pusztító természeti jelenség
19. Figura a sakkjátékban
22. Ő. T. I.
23. Nagy eső maradványa
25. Hasznos, rovarirtó madár
29. A. P. M.
30. Bejárat
32. Névelő
37. Nagyon savanyú
38. Személyes névmás
40. A monda szerint Etele, Buda és Keve apja
42. Nem szűk
43. Eladó portékája van
44. Szlavóniai eredetű család, mely a magyar történelemben nagy szerepet játszott
45. Egy hajdani filmsztár (Dagover) keresztneve
46. Az ilyen étel kerülendő
49. Mezőgazdasági növény
50. Égő testről lepattanó részecske
51. Heves megyei község (egy nagy színművészünk nevében megtalálható)
56. S. A.
60. Így — latinul
66. Tiltószó
67. I. B.
68. L. B.

IFJABB DUMAS

című keresztrejtvényünk megfejtése:

Alapos részem van benne, a szerző ugyanis az én művem.

100—100 forintot nyert:

Herczegh Istvánné, 5420 Túrkeve, Józsa u. 1.
Szurkos András, 4090 Polgár, November 7. u. 11.
Fekete Józsefné, 1089 Bp., Baross u. 125.

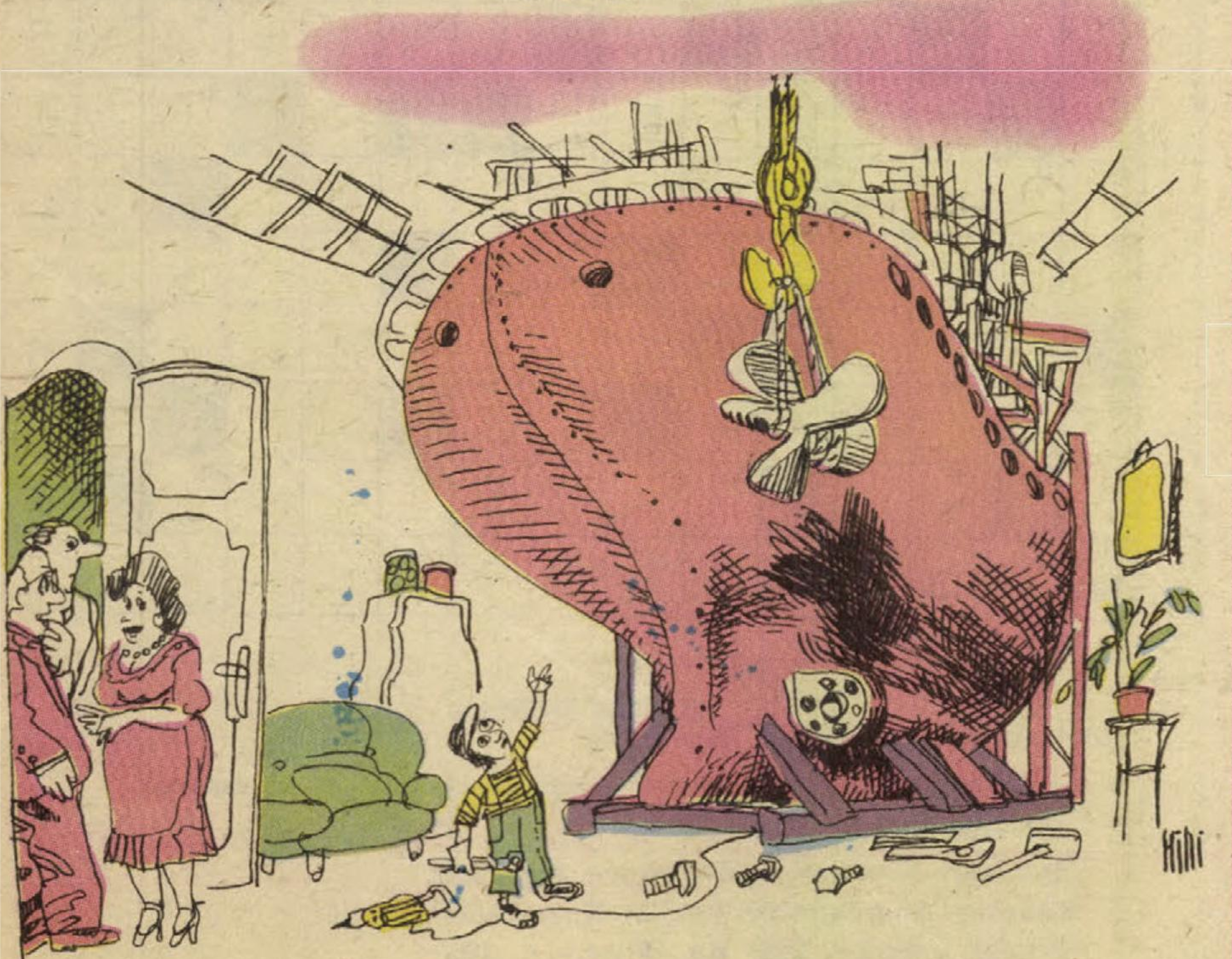
A nyereményeket postán küldjük el.

Ki mit tud?

– Sose búsuljon, fiacskám, mi a közönségszavazatokkal majd visszahozzuk!

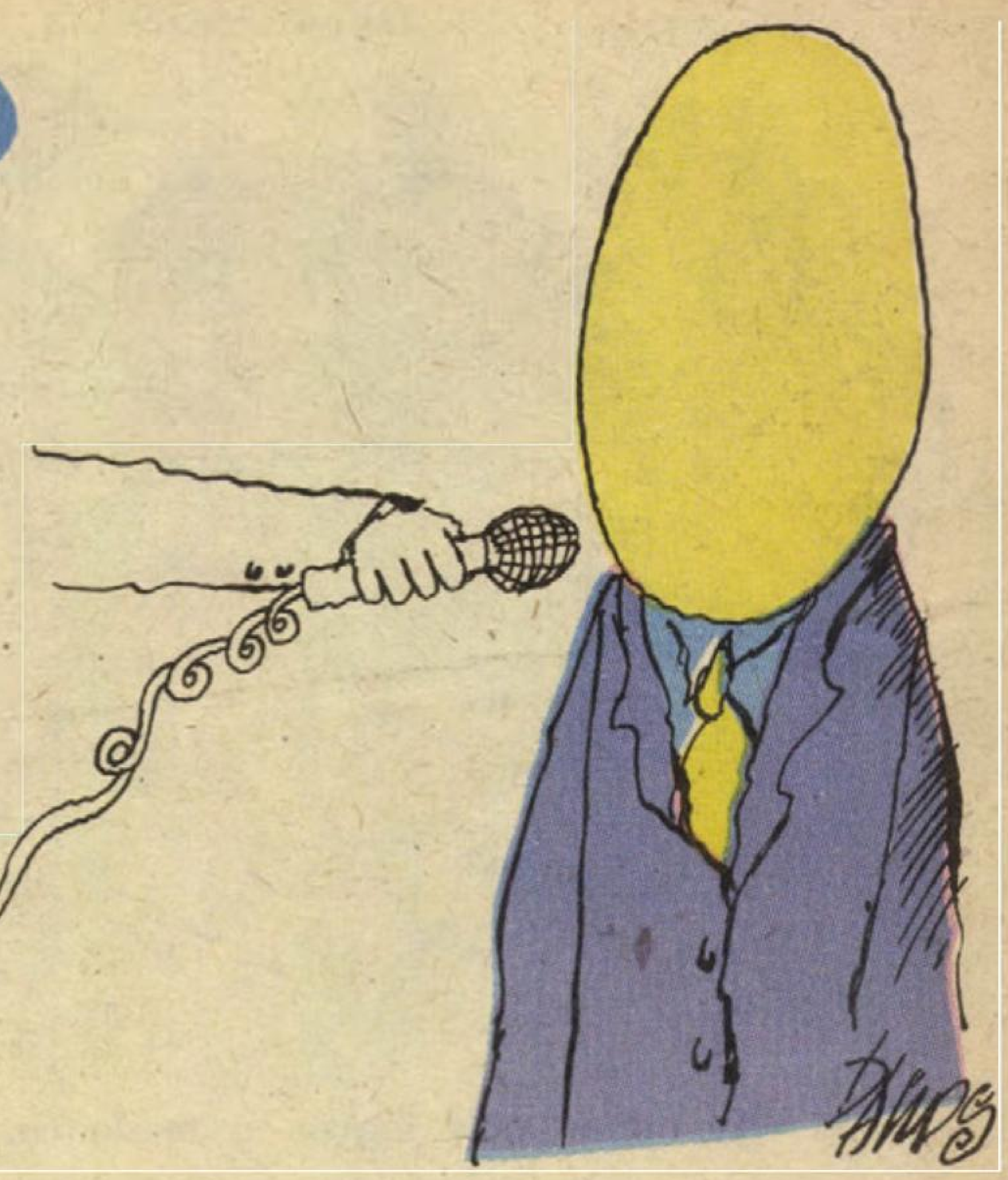
SZÜLŐI BÁNAT

– Valóságos ezermester! De ezzel sajnos nem indulhat a Ki mit tudon...

A PARODISTA

– Én még a tojást is tudom utánozni...

A BŰVÉSZ

– Tehát ez volt a mikrofon...

AZ ERŐMŰVÉSZ

A NÉPITÁNCOS

